

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

«A. P. içindeki bir grup Türkeş'i Partinin başına getirmek istiyor !» — Gazeteler —

Türkeş — Atı bulduk : Bir de meydan bulsak.

Akbaba Spor Albümü

- Akbaba yazarları ve karikatürcüleri ikinci ilâvemizi hazırlamaya başladılar.
- Akbaba'nın ikinci ilâvesi "Spor Albümü" dür.
- Bu ilâvede spor hayatımızın bütün neşe ve nüktesini bulacak, okuyacak, seyredecek, gülecek ve eğleneceksiniz.
- Akbaba "Spor Albümü" yine beş renkli bir kapak içindedir... Yine 20 sahifedir... Yine parasızdır.

Lig maçlarımızın dedikodularla başladığı bu günlerde, Akbaba Spor Albümü, bütün spor ve maç meraklılarının sevak okuyacağı çok zarif, çok şık bir albüm olacaktır.

Sayın Taşra Bayilerimize:

İlâveli sayımız için siparişlerinizi şimdiden umum taşra bayiimize bildirmenizi rica ederiz.

AK. 135

AK. 136

İlançılık - 5445 - 137

Ak b a b a

A. P. KONGRELERİ!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vî Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak başkısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flato : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 56

23 Ağustos 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâkı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

GAZETEDE koskoca, kapkara bir başlık görüyoruz: «Vatandaş ekmek istemiyor, yol istemiyor, af istiyor!»

Bu, bir A.P. kongresinde söylenmiştir, söyleyen bir A.P. sözcüsü. Ama o kadar da değil, bir A.P. ileri geleni. Yok, yok, o kadar da değil, bir A.P. milletvekili!

Vatandaş ekmek istemiyormuş!.. Şu beş bin işçinin Zonguldak mitingi ekmek için yapılmadı. O, öfkelerin en haklısıyla sıkılmış, sert, acı, yumuk yüzler, biraz yumuşamak için, biraz gülmek için yalnız birşey istiyor: Af!..

Şu kuru çenesi avurduna gömülmiş dört yüz lira maaşlı genç öğretmenin, tek düşüncesi, tek kaygusu var: İnce karısının, solgun çocuğunun ekmeği değil, af!..

Köyden pazara, sırtında kendi nafakasının yarısını götüren yalın ayak köylü, birşey özlüyor: Yol değil, ışık değil, af!..

Vatandaş ekmek istemiyor demek, vatandaş su istemiyor, vatandaş okul istemiyor, vatandaş taşıt istemiyor, vatandaş para, pul bolluk istemiyor demektir.

Ekmek, bütün isteklerin başında gelmez mi?..

Sade bu kaba, bu zekâsız edebiyat, dilsiz vatandaşa iftira, suçsuz vatandaşa hakarettir!

Bir başka sözcü dile geliyor:

«— Yorganda değil, urganda ölmek isteriz!»

Yâni?.. Rahat döşeğinde, insanca, efendice değil, haydutça, eşkiyaca ipte can vermek!

Aman dostlar, aman baylar, aman vatandaşlar, bu sözler, Doğu dağlarında değil, bir parti kongresinde söyleniyor.. Bir çete reisi değil, bir politika adamı, bir parti sözcüsü söylüyor!

Ya şu söze, şu insan ağzından çıktığına inanılmaz yılan ıslığına ne dersiniz:

«— Azrail'in unuttuğu adam!..»

Bu adam kimdir?.. Bu hâlâ yaşadığına, bu hâlâ ölmediğine, bu hâlâ canını Azrail'e teslim etmediğine yâni yakınılan adam kimdir?.. Kervanlar vuran, köyler basan, genç anneleri dağa kaldıran, körpe kızları ateşte kızartan bir haydut mu?.. Bir bozguncu mu? Bir casus mu? Bir halk düşmanı mı.. Kim? Kim? Kim?..

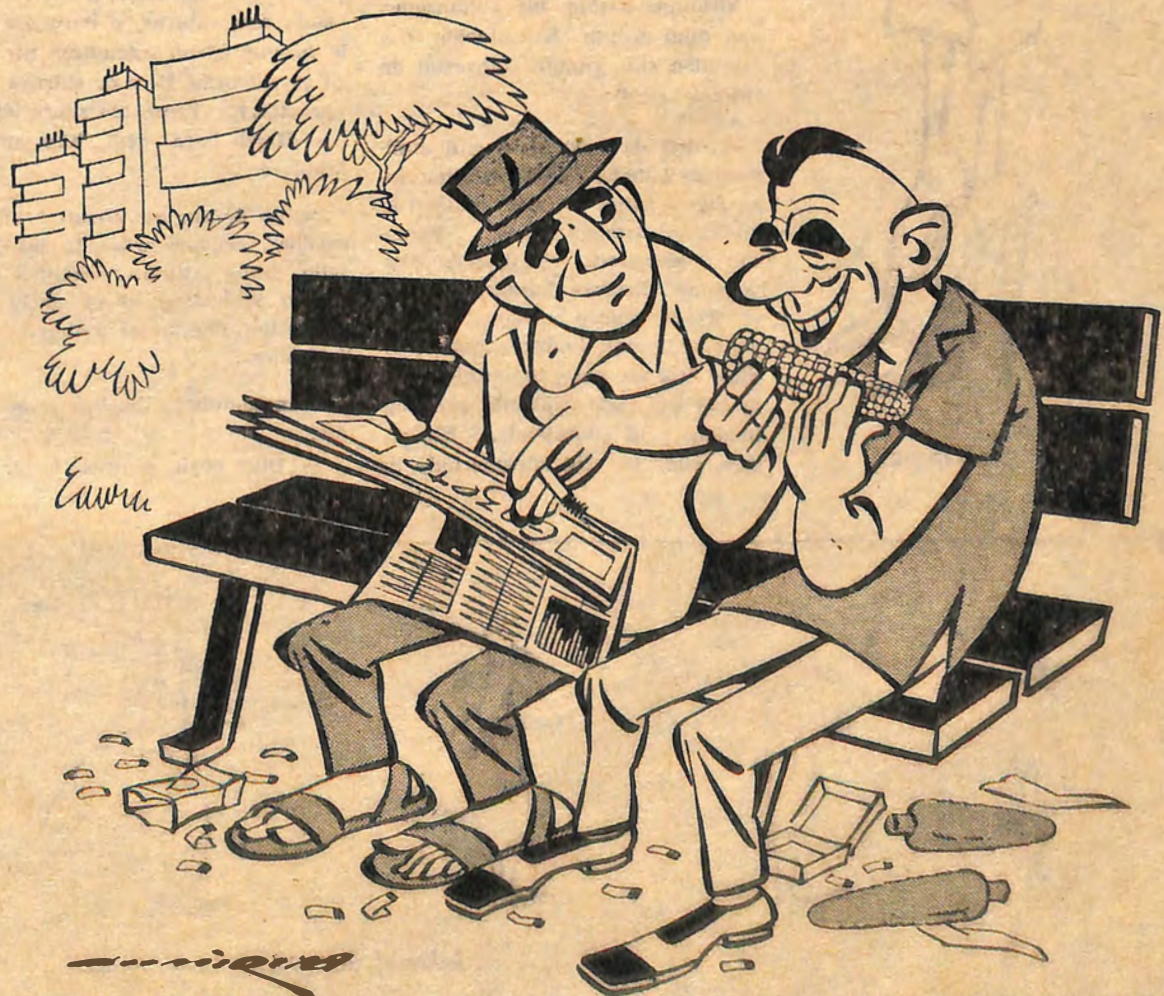
Azrail'in unuttuğu bu adam İsmet Paşa'dır. Şu, çeteyi ordu yapan İsmet Paşa.. Şu İnönü zaferle-

rinin kahramanı İsmet Paşa.. Şu Atatürk'ün diliyle «Milletin makûs talihini yenen» İsmet Paşa.. Şu Lozan sulhüne imza atan İsmet Paşa.. Şu, bütün yabancı şirketleri, suyu, elektriği, havagazını, demiryollarını Türkleştiren İsmet Paşa.. Şu, şu, şu, bütün anaların, bütün babaların «Altından heykelini yapalım» dedikleri, bizi İkinci Dünya Savaşından tek ev yıkılmaksızın, tek can kaybetmeksizin kurtaran İsmet Paşa.. Ve bütün bu şom ağızların kilitlerini açan İsmet Paşa!..

Sakın bu kalemi, affın demir kapısına karşı hınc ile çevrilmiş, çıkanları şişlemeye hazır bir mızrak sanmayınız!.. Olsa olsa, affı, Türk milletinin ekmeğinden üstün tutanlara ve kendi ikballeri için Azrail'i işbirliğine çağırarlara, urganı yorgana değişen gözleri dönmüş, ağızları köpürmüş sokak politikacılarına karşı çevrilmiş bir mızraktır.

Bütün partilerin dışında ve bütün vatanseverlerin içinde, son nefesime kadar yalnız onlarla savaşacağım... Onlar kim olurlarsa olsun: İster A.P. li, ister M.P. li, ister C.H.P. li... Partiler alfabesinin bütün harfleri birdir benim için!

Yusuf Ziya ORTAÇ

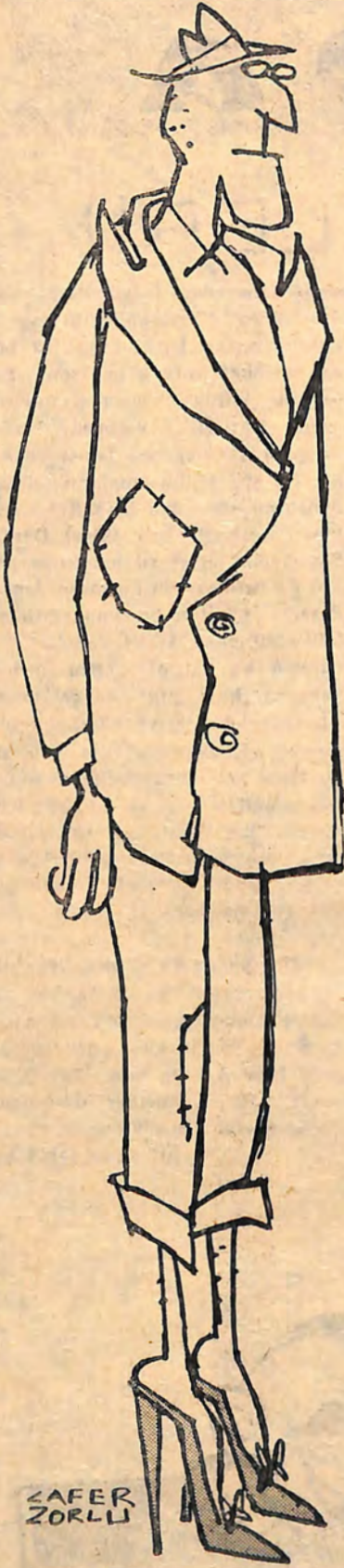

— Belediye, şehri kirletenlerden elli bin lira ceza almış...

— Bir de politikayı kirletenlerden alsa... Milyarder olurdu vallahi!

EŞKİYA İLE MÜFİT HOCA

Yusuf Ziya Ortaç

Kalkınma!

A DA'DA, Anadolu Kulübünün bahçesindeydik. Denizde yıkanmış tatlı bir rüzgâr yapıkları ürpertiyordu. Kahvelerimizi içiyor, konudan konuya sekerek konuşuyorduk... Sık sık kahkahalarla kesilen bir sabah yârenliğiydi bu...

Kurutluoğlu sahiden hoşsohbettiler. Zekî konuşur, tatlı konuşur, keyifli konuşur.

— Size, dedi, bir eşkiya hikâyesi anlatayım. Enteresandır çok... Billiyorsunuz, babam, Birinci Büyük Millet Meclisi mebuslarındandı: Meşhur Müfit Hoca... Atatürk'ün medreseleri kapattığı, din ile dünya işlerini ayırdığı günlerdeydik... Babam üzgün mü diye düşünüyordum çocuk, çocuk... Bunu sezdi mi nedir, rahmetli: «Sahir, dedi, söyle bakayım, beni nasıl bilirsin?..» En seçme kelimelerle onu inana inana övdüm... Babam güldü.. Ama acı güldü, fena güldü, zehirli güldü... Eliyle omuzumu okşayarak: «Bak oğlum, dedi, senin o kadar sevdiğin, o kadar saydığın, o kadar inandığın bu baban yok mu?.. İşte o, dağda eşkiya soymuştur!»

Yüzümde şaşkın bir gülümseme, onu dinliyordum. Kurutluoğlu, fincanından son yudum kahvesini de süzerek emdi:

— Ben de tıpkı sizin gibi dinliyordum babamı.. Söylediklerine şaka diyemezdim. Öylesine ciddiydi ki yüzü... «Anlatayım, dedi... Ramazan yaklaşmıştı.. Medresede okuyordum... Bizlerin kazancı, bu bir ay içinde olurdu ancak... Köylere dağılır, teravih kıldırır, hatim indirir, beş on para toplardık... Ben de heybeyi eşeğe yüklemiş, gün doğmadan yola çıkmıştım... Bir akşam, yüce bir dağ dönemecinde üç

«Bu bir olmuş hikâye-dir. Geçen yaz, Sahir Kurutluoğlu'ndan dinlemiştim. Şimdi, benim de sizlere anlatmamın tam sırası.»

Y. Z. ORTAÇ

namlu üstüme çevrildi... Eşegi yularından tutup: «Gel bakalım hoca, dediler, seni efe istiyor...» Döne, dolaşa, bir mağara önünde, silâh çatmış bir topluluğa vardık... Bir yanda ateş yanıyor, o durumda bile insanın ağzını sulandıran bir kuzu çevriliyordu. Ben de sofraya buyur ettiler... Yemekten sonra, efe: — Haydi hoca, dedi, bize yatsıyı kıldırır...

Benim önüme bir Demirci kilimi serdiler, cemaat arkamda iki saf oldu. Onlara, bütün erkânıyla bir namaz kıldırıp, gürül gürül bir dua ettim, dağ başını âminlerle çınlattırdım...

Memnundular... Başları olan yığit:

— Otur şöyle yanıma hoca, de-

di... Şimdi söyle bakayım: Eşkiya ya zekât vermek farz mıdır?

— Elbet, dedim... Şeriat, servetin kaynağını aramaz... Nasıl elde etmiş olursa olsun, her müslüman, malının, mülkünün, parasının zekâtını vermekle vazifeldir!

Efe, beni dinleyen çetesine döndü:

— Boşaltın kemerleri hocanın önüne kızanlar, dedi...

Kızanlar, birer birer, Demirci kiliminin üstüne kemerlerindeki altınları sıyırmaya başladılar... Onlar yığıyor, ben, sayıp sayıp zekâtını ayırıyordum... En son, kendisi de belindeki kemeri çekti, önüme iki avuç altın boşalttı. Onun da zekâtını ayırdım... «Ne kadar tuttu hepsi?» dedi... Karanlıkta, gökten avucuma yıldızlar dökülmüştü sanki... Saydım:

— Kırk üç ağam...

— Aldın, kabul ettin mi?

— Aldım, kabul ettim... Allah da kabul etsin!

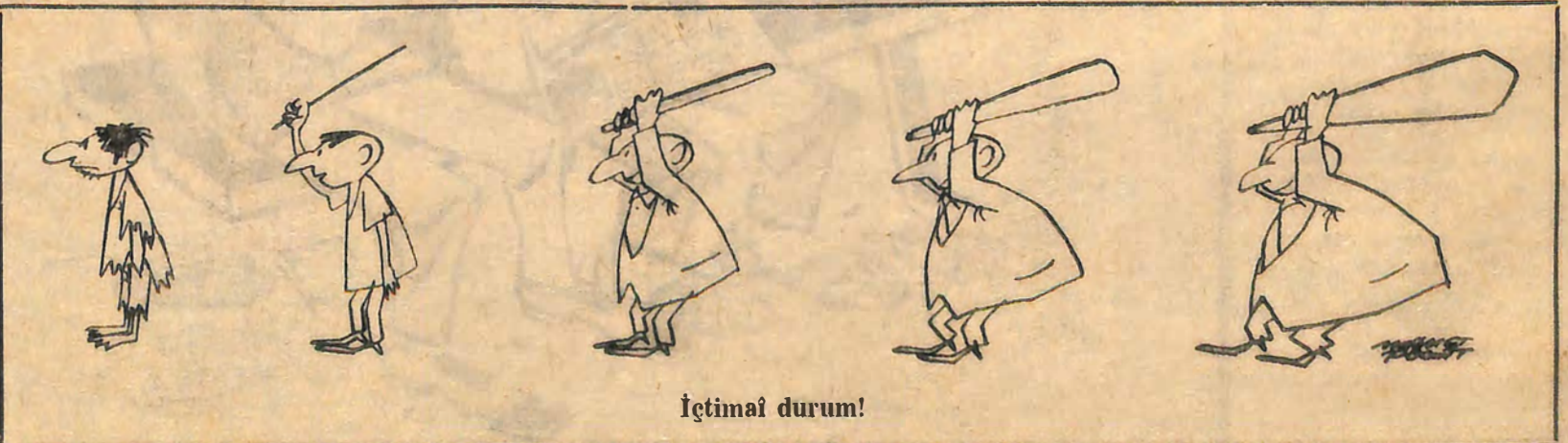
Beni, tekrar eşeğime bindirdiler, yanıma yine üç silâhlı kattılar ve teslim aldıkları dönemeçe kadar getirip uğurladılar...

Babam, derin derin yüzüme bakarak:

— İşte oğlum, dedi, biz sarıklı milleti böyleyiz... O kadar sevdiğin, inandığın baban bile dağda eşkiya soymuştur!

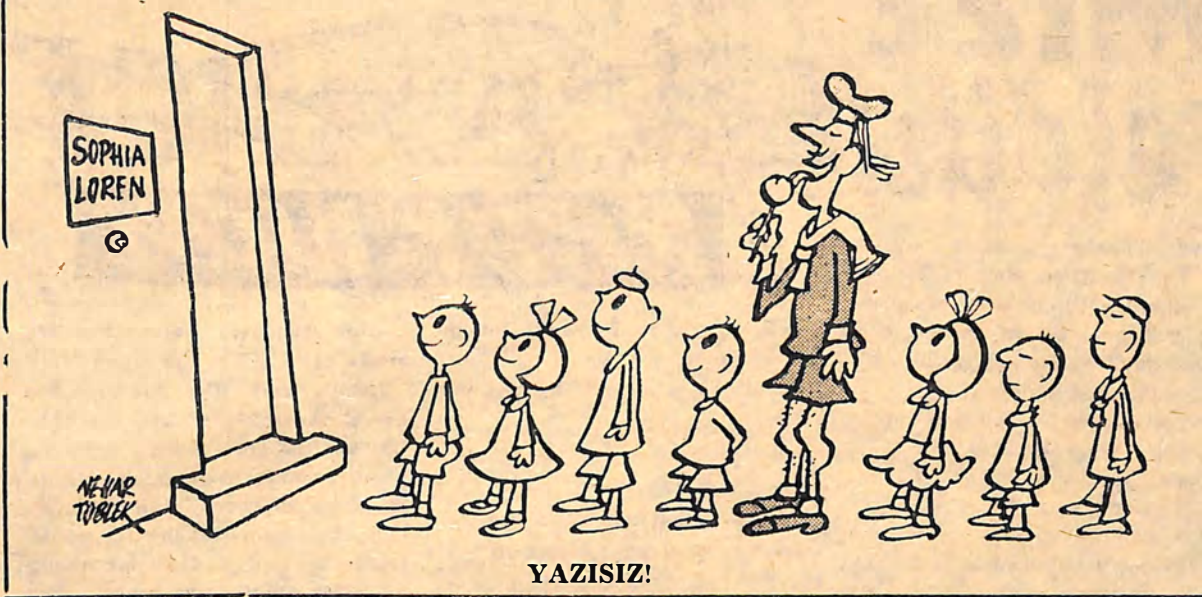
Bu hikâyeyi hatırlamanın tam günüdür, değil mi?.. Rahmetli Müfit Hoca'nın oğlu şimdi İçişleri Bakanı... Ve eşkiya avından eli boş döndü!

Kendisine bir tavsiyede bulunmak istiyorum: Acaba Doğu dağlarına, jandarma yerine birkaç sarıklı gönderse nasıl olur?..

İçtimai durum!

Sophia Loren evlât edinmek için çocuk arıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

GEÇEN hafta, Anadolu Kulübünün yıllık kostümlü balosu verildi... Kalabalık, kalabalık, kalabalık... Eski genç yarışçıların bazıları seyirci çenberi içinde öne çömelmiş, bazıları jüri olmuş, koltuğa kurulmuş!

Daha müzik başlamamıştı. Misafirler, yarış alanından kim geçse basıyordu alkış: Garson geçiyor, alkış!.. Kedi geçiyor, alkış!.. Beyaz danteller içinde köpük köpük bir kız geçiyor, alkış!

Bir ara, Devlet Bakanı ve müstakil Grup Başkanı emekli general Necmi Öktem de sayın eşiyle beraber geçti: Haydi bir alkış daha... Necmi Paşa, bu alkış artık günün adamı olmanın gereği sanarak esmer esmer güldü... Bayanın da sevinçten ayakları dolaştı biraz!

Yarışlarda güzelle çirkin, sevimli ile sevimsiz yine birbirini kovaladı: Bir «Gelin-Güvey» tablosu bütün baloyu neşelendirirken, bir «Tel-lâk» bütün keyifleri kirletti, bir «Süpürgeli Cadı» bütün kahkahaları süpürdü, gitti!

Kostümlü Balo!

Grup yarışmalarında, biz, Burgazlı'ların yeni bir başarılarını gönülden alkışladık: Bizim Turhan Selçuk'un «Milliyet» teki çizgi romanı Abdülcanbaz'ı bütün tipleriyle son derece güzel canlandırdılar!

İkinci oluşlarına şaşmadık: Jürideki genç bayanlara bu yakın tarihimizi anlatmak ve tattırmak kolay değil ki...

Ama birinciliği alan Folies Lege-res'in delişmen neşesi sahiden hiç yerinde yoktu.. Hele yanakları benli, dudakları rujlu, takma saçlı erkeklerin kadınlaşmaları, birçok erkekleşmiş kadınları kışkandıracak kadar kıvraktı, işveliye...

Numaralardan biri de neydi biliyor musunuz?.. İdam!.. Dört atlı.. Birine elleri, kolları bağlı bir genci bindirmişler, asmaya getirdiler! Darağacına değil, bahçede, pistin

kenarındaki bir ağacın dalına!..

İşte o zaman, seyirciler oldukça mânalı bir kahkaha patlattılar... Neden mi?.. Çünkü efendim, şey... Nasıl söyleyim?.. Gencin asılacağı ağacın altında bazı önemli politikacılarımız oturuyorlardı da... İdam töreni için onlar ayağa kalktılar: Meclis Reisi Fuat Sirmen'ler, Devlet Bakanı Necmi Öktem'ler, C.H.P. Genel Sekreter Yardımcısı Kemal Satır'lar ve Vedat Dicleli'ler...

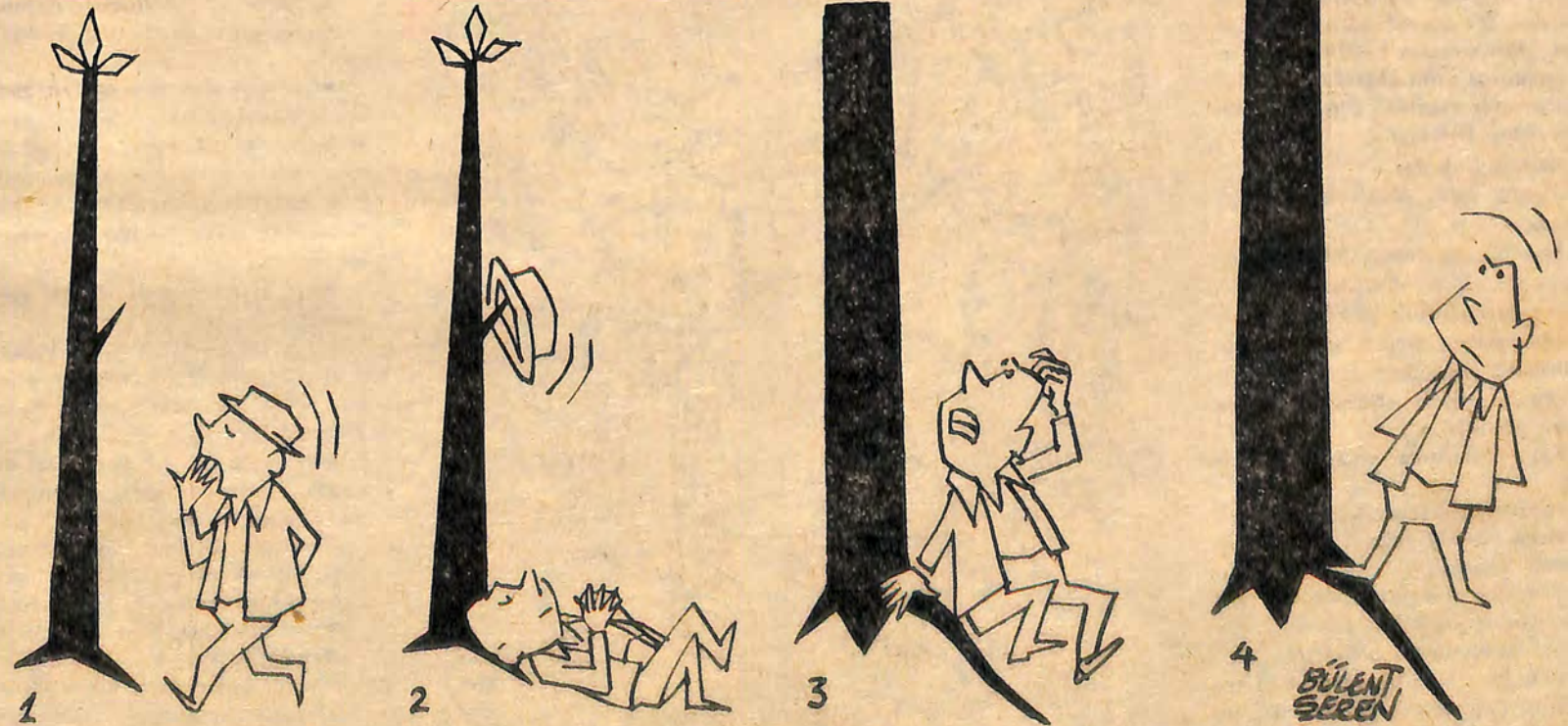
Ne dersiniz, acaba siyasi bir idam mıydı bu?..

Ne olursa olsun çirkin, ne olursa olsun mânasız... Adam asmak ne zamandanberi şaka oldu, ne zaman danberi eğlence oldu kuzum?

Bunun dışında balo, gece, ikiye, üçe kadar hoştu, güzeldi, tatlıydı... Ama üçten sonra, baloluktan çıktı, baloz oldu!

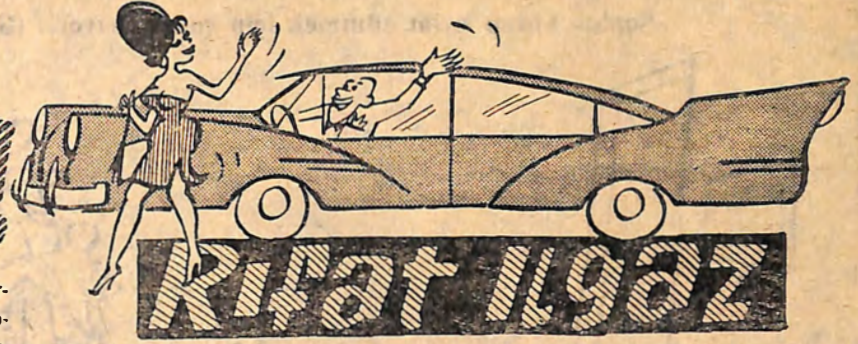
Balo, baloz oldu ve... Plâj da çıplaklar kampı!.. Çıplaklar yatakhanesi!

Çimdik

YAZISIZ!

SEMTİMİZE Geldik!

B EŞİKTAŞ durağında inip de birkaç adım atar atmaz: «Aman kolumdan çıkın!» dedi, «Semtimize geldik!»

Demek onun semti şu caddeden başlıyordu. Bense onu tâ arka sokakların ötesinde oturuyor sanıyordun.. Arkasından uzun uzun baktım. Çok rahat bir yürüyüşü vardı, bir kenar mahalle kızı yürüyüşü...

İkinci buluşmamızda hava çok güzeldi. Daha çok, kırlarda, bayırlarda dolaştık. Beşiktaş'a yaklaşıncaya birden kolumdan sıyrıldı:

«Geldik!» dedi, «Semtimize geldik. Aman çıkın kolumdan!»

«Neden?» diye sordum, «Neden çıkacakmışım?»

Sert sert baktı yüzüme:

«Nedeni var mı?» dedi, «Semtimize geldik diyorum sana! Anlamıyor musun!»

Üçüncü buluşmamızda üzerimde yeni bir elbise vardı. Kamarotlardan alınmış bir de kaçak gömlek, tiril tiril... Boyunbağım, pabuçlarım da ona göre... Pabuçlarıma basıp da pestile çevirmesinler diye:

«Sevgilim!» dedim, «Seni bugün otomobille bırakacağım Beşiktaş'a!»

Birden yüzü pırl pırl ışıyordu: «Çok güzel olur!» dedi.

İlk geçen taksiyi çevirdim, hemen bindik. Araba geniş miydi? Bu geniş, hantal arabaları hiç sevmem. Araba dediğin biraz dar olmalı. İnsan sevgiliyle yan yana oturdu mu, sıkışabilmeli! Arabanın bir köşeciğinde unutulmuş gibiydik. Ellerini avuçlarıma içine almış, sıcaklığı ile geçmiştik kendimden. Bir ara sağıma soluma baktım, Beşiktaş'tayız! Yani her buluşmamızda semt coğrafyasının başladığı sınır taşında. Bıraktım ellerini ister istemez:

«Geldik!» dedim.

«Geldik mi?» dedi, «İneyim öyle ise...»

Ama hiç de inmek için bir davranış göstermiyordu. Şoför de, bir şey söylemediğimiz için hızla sürüyordu arabayı. Neden sonra birden relâşlandı sevgilim:

«Aman!» dedi, «Durahım! Semtimize geldik!»

Kapıyı açmamla atlaması bir oldu:

«Haydi Allahaismarladık!»

Hızla yürüdü. Köşeyi döndü, kayboldu gözden.

Ben, ses duvarını aşan bir pilot gururuyla: «Dönelim arkadaş!» dedim. Memnundum halimden.

O hafta içinde bir kere daha buluştuk. Geç kalmak istemiyordu, nendense. Beni sevmiyor mu, sevmiyor mu, düşünmüyordum bile... Onun

acemi çaylaklığı hoşuma gidiyordu. Kendine göre, olayları bir yorumlaması vardı ki onu okşamaktan çok, bu halleri için seviyordum olsa olsa... Koluna girmiş, yürüyorduk. Birden durdu:

«Aaaa!» dedi, «Semtimize gelmişiz! Çık kolunuzdan!»

Birden direndim:

«Çıkmyacağım!»

«Çık canım!»

«Neden çıkacakmışım?»

«Çık diyorum, uff!»

«Neden, canım?»

«Görürler!»

Telâşlı telâşlı etrafına bir göz attı. Sonra çevirdi başını pencerelere. Bu süre içinde beş on adım daha atmıştık:

«Ben!» dedim, «Kolundan çıkacak yeri biliirim. Daha vakit var!»

Öyle ya! Geçen hafta taksi ile en azdan iki yüz metre kadar girmiştik sınırdan içeriye.

O zımk diye durmuş, bir keçi gibi çakılıp kalmıştı.

«Yürü canım!» diye yeniden girdim koluna.

«Görürler, diyorum sana! Anlamıyor musun?»

«Kim görür, mahalle delikanlıları mı?»

«Hayır!»

«Annen mi?»

«Hayır canım!»

«Ablam görür, arkadaşlarım görür... Bütün komşular...»

Annesinden çekinmedi i doğru idi. Demek ablasından korkuyordu daha çok... İyi, güzel ama, ya arkadaşları, komşuları da kim oluyordu?..

Fazla üzmedim, çıktım kolundan! Bir pazar günü Emirgân'a gitmiştik, Çınaraltı'na...

«Bir şeyler içelim!» dedim. İstemedi, somurtkanlığı üzerinde idi. Dönüşte otobüslerde yer bulamadık. Zaten otobüslerden hiç hoşlan azdı, hattâ dolmuşlardan da... Yanından fıyakayla geçen bir taksiye:

«Dur arkadaş!» dedim, «Boş musun?»

Hemen zımk, diye durdu. Son model kuyruklu arabalardan biri idi, kız gibi bir araba... Daha kapısını açmamı beklemeden, bir delikanlının kollarına atılır gibi atladı içine! Somurtkanlığı birden dağılmış, cıvı cıvı bir kız olmuştu. Neler anlatıyordu, neler... Ben çok zengin bir adam olmalı imişim, böyle şık arabam olmalı imiş. Bir de fabrikam! Fabrikamda en azdan yüz işçi çalışmalı imiş!

Ona takılmak için:

«Ama!» dedim, «Ben fabrikama işçi erkekler almam, hep on sekiz yaşında kızları çalıştırırım. Ellisi sarışın, ellisi esmer... Her gün bunlardan bir tanesini alırım arabama... Yazın plâjlarda... Kışın Uludağ'da... Ha ne dersin?.. Kiskanmaz mısın beni?»

«Ben işçi kızları neden kiskanacakmışım?»

«Canım ben fabrikaya alırken en güzellerini seçerim, ilk şart güzel olmak. Bir jüriden geçirir, öyle alırım onları!»

Biz böyle gevezelik ederken sınır taşına gelmiş, dayanmıştık! Ama hiç telâşlanmıyorduk. Şoföre eğildim: «Sağa sap, sür!»

Araba aynı hızla sağa saptı. Asfalt tükenmiş, kaldırımlı bir yola girmiştik. Onda hiçbir kıpırdanma yoktu. Araba zorlanmağa başlayınca:

«Gelmedik mi semtinize?» dedim.

«Zararı yok!» dedi, «Nah ev karşıda!»

Ama hiç kıpırdanmıyordu. Araba bütün saltanatı ile yaylana yaylana yaklaşıyordu eve doğru... Bu yol açıldı açılalı, böyle bir araba görmüş mü idi acaba! Hiç sanmıyordum... Tam evin önünden geçerken birden:

«Şoför efendi!» dedi, «Durur musunuz?»

Açtım kapıyı, önce ben indim. Sonra kapısını öbür taraftan dolayı açtım. Bir kraliçe çalmı ile eteklerini tutarak o indi. Evin kapısına doğru yürüyecek yerde, dikilmiş, karşı pencerelere bakıyordu. Gözleri uzanan başlarda:

«Teşekkür ederim, Nevzatçığım!» dedi, «Güzel bir gün geçirdik! Bu çarşambaya, değil mi?.. Saat beşte!»

«Evet!» dedim, «Saat beşte!»

«Taksim'de!»

«Evet!» dedim ama, bir daha da randevusuna gitmedim. Gitmedim de arkadaşsız mı kaldım.. Yooo!.. Yeni arkadaşım Necla, Şişli'de o-

YAZISIZ

turuyordu. Onun da bir semti vardı. Şişli meydanından başlıyordu semtinin sınırları!

Sınırları aşmanın anahtarını bulmuştum ya... Bir gün en lüks bir taksiye attım onu. Maksadım sınırları aşmak... Meydanı geçtik. Hoca Mansur sokağına saptık... Sapper sapmaz şoförün camına telaşla vurmağa başladı:

«Şoför efendi!.. Şoför efendi!.. Lütfen durur musunuz!»

Ben hiç orali değildim:

«Canım, sür!» dedim, şoföre.

Arabanın modeline güveniyordum çünkü...

O, birden çekti kapıyı, fırladı dışarı:

«Napiyorsun?» dedi, «Semtimize geldik diyorum sana!»

Arkasına bile bakmadan yürüdü, gitti.

Sonraki buluşmamızda daha lüks bir model buldum. Gene de aşama-

dım semtinin sınırını. Bir huyum vardır, bir semtin sınırını aşmadım mı fazla zorlanam.

Ondan sonra gelenin ilk sınırları —ne tuhaf!— Neclâ'nın sınırlarından başlıyordu.

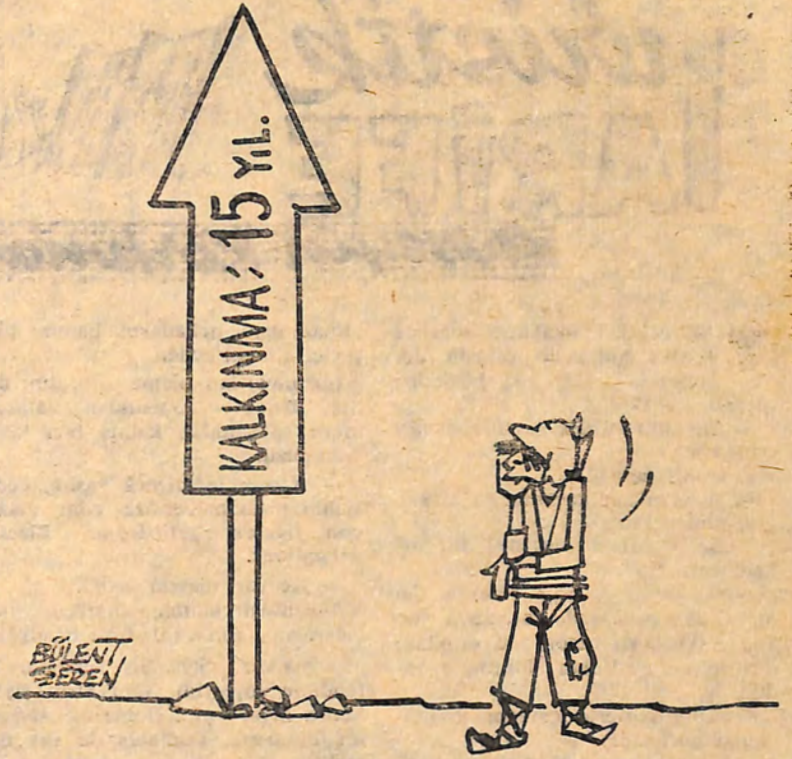
Yeni sevgilimi semtine doğru götürürken birden gözlerim önümüzde duraklayan arabaya takıldı. Bak-tım, Neclâ!.. Benden daha yaşlı, benden daha biçimsiz bir adamın açtığı kapıdan, gözleri karşı pencere-lerde indi. Yüzüne iğreti bir sevinç anlamı vererek kapıyı açan kalantora birşeyler söyledi. Ben duymadım ama, biliyordum söylediklerini:

«Güzel bir gün geçirdik!» diyor-du herhalde, «Çok teşekkürler!»

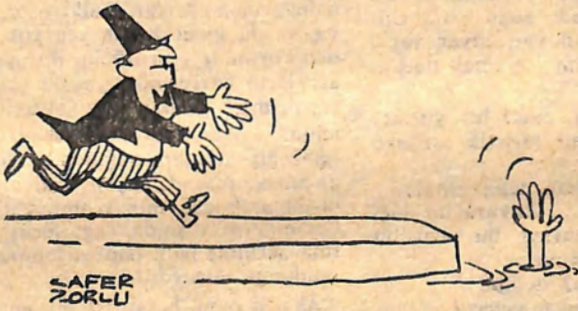
Baktım, en son model şık bir araba... Hani, kadınların bayıldığı sü-lün gibi otomobillerden. En önemli tarafı da şu: Dama kuşaklı bir tak-si değil, bir hususî oluşu!

Demek, semtinin sınırlarını, an-cak hususî arabalar aşabiliyordu! Onlar için aşılmayan bir semt sınırı yoktu, İstanbul'da!

Rıfat ILGAZ

YAZISIZ

YAZISIZ!

YAZISIZ

Kör ölür, badem gözlü olur...

Kel ölür, sırma saçlı olurmuş insanların hayalinde... Şimdi tedbirler kanunundan ötürü bazı gazetecilere hapisshenenin yolu görünüyor: Turhan Dilligil'e, Turgay'a falan... Daha başkaları da var amma, ben bunları tanıyorum... Çoğu: «Gördünüz müüü?.. Eskiden ne kadar hürriyet vardı, yaaa!..» deyip duruyor... Çoğuna derim ki, fi tarihinde bir «uçtu uçtu» karikatüründen ötürü insanlar boylamışlardır zindanı!.. Bir «Pulyam olmaz olası, Allahından bulasın» dan ötürü hürriyetten kesilmişlerdir, süttten kesilir gibi!.. Acemi an neler böyle yaparlar, birdenbire «sok» yaparcasına keserler süttten.. Ben de o «badem gözlü, altın saçlı, olmuş zamana alt bir hâfıramı aktarayım:

Ankara'da bir «Haber» gazetesel vardı, şimdi yok... 27 Mayıs günü o kapalıydı bir iki gündenberi. Örfi İdare Kumandanı Namık Arçık Paşa, açıkça bir resimden ötürü kapatmıştı 10 gün için Haber'i... Örfi İdare Kumandanı ve çıplak re-

sim, ben bağlantıyı pek kuramam amma, Namık Paşa resine öylesine bakmıştır ve kendi iç âsâyişi öylesine alt üst olmuştur ki, karışıklığın umuma yayılmasını önlemek için, kalkıp kapatmıştır Haber'i!..

Böyle komik hikâyelerle de doludur, «badem gözlü, sırma saçlı göçmüş zaman» amma birşey vardı o devirde, kimsenin inkâr edemeyeceği birşey: Bir gazeteci hapse girdiğinde, bütün basın ağız birliğiyle, el birliğiyle, kalem birliğiyle dünyanın yaygarasını koparırdı... Bu söylediğim, zamanın yaldızladığı bir hakikat değil, hakikatın ta kendisi, öyle değil miydi?..

Peki bugün tekrar gazeteciler so-bah, pirelli, keheleli kilttonları boy-lamağa başladılar... Basında bir sükût birliği var...

Bu kadar kayıtsızlık... Ne oldu bize?.. Ne oldu size?.. Ne oldu hepimize?.. Bu ceset hareketsizliği ne?.. Öldük mü?..

Turistik TARİFE

YAZ geldi. Sıcaklar, çağrısız konuk gibi gelip oturdu döşümüze. Her yaz böyledir, taşralı der ki:

— Ankara'ya gidek de, birkaç gün dinlenek..

Ankaralı der ki:
— Ankara'dan kaçalım da birkaç gün dinlenelim...

Coluk - çocuğa karışmış bir arkadaşım:

— Bu pazar Baraj'a gidelim, dedi. Dinlenmeye öyle ihtiyacım var ki... Bıktım şu beton molozundan, dırıltıdan, vırıltıdan bıktım usandım.

Kuşkulu gözlerle çevreme bakındığımı görünce:

— Kime bakıyorsun, dedi, ne var?

— Burası başkent kardeşim, dedim, ağzını topla da konuş. Dırıltı, vırıltı ne oluyor öyle? Hükümetin tutunacak dal aradığını bilmiyor musun?

Bir hayli gevezelikten sonra Baraj'a gitmeyi kararlaştırdık.

— Herhalde yiyecek birşeyler buluruz, dedim, boşuna hamallık yapmıyalım...

— Buluruz tabii, dedi. Orada her şey var...

Birden bunaldığımı duydum. Çağıl-çağıl sular, orman yeşilliği, kuş cıvıltıları, serinlik, müzik, kadın kahkahaları, sıcak toprak, doğa sessizliği öylesine doldurdu ki içimi; Ankara, kokmuş Şark hamamları gibi bunalıttı beni.

Geceyi uykusuz geçirdim halde, saat 8'de uyandım. Yaprak kımıldamıyor! Çabucak bir gömlek taktım sırtıma, çıktım evden. Şu Ankara'nın pazarları pek sıkıcı... Ama, çalışmadan yaşayanlar için değil. Çünkü onlar, çoğunlukla, yazın Ankara'da bulunmazlar.

Doluştuk bir dolmuş, Baraj'ın yolunu tuttuk. Bizden önce davrananlar kavakların, çınarların gölgesine yaymışlar seccadeleri, kilimleri, yangelmişler. Herkesin elinde bir sepet, file bir su kabı, bir çanta... Eh, bizim de var tabii. Ne olur ne

olmaz diye, arkadaşın hanımı birşeyler almıştı evden.

Gazinolardan birine oturalım dedik. Birinin kapısından dalaçak olduk, akşamdan kalma biri kesti yolumuzu.

— Yiyeceklerle girmek yasak, dedi. Dahili nizamnamemize göre, dışardan yiyecek getirilemez. Bizden herşey var.

— Ne var meselâ dedik. Akşamdan kalma, köklüce asıldı cıgarasına, rahat rahat bir öksürdü:

— Şiş var.. Şiş... Şiş kebabı... Efendime söyleyim, yâni kuzu şiş!.. Sonra hiyar var... Domates isterse-niz buluruz... Domates de var demektir.

Arkadaşın hanımı:

— Başka ne var? dedi.

Adam yine baştan aldı:

— Şiş var, hanımefendi... Yâni şiş kebabı var... Efendime söyleyim, et yemekleri... Yâni şiş kebabı var Ha.. gazoz da var...

— İyi, dedim, sizden de birşeyler alacağız tabii... Niçin yasakmış?

Akşamdan kalmanın yanına biri daha geldi. Sözü o aldı:

— Bizim burası turistik târifeye tâbi olduğundan için... Yâni biz turistik târifeye tâbiyiz beğfendi. Onun için dışardan yiyecek getirilemez.

Arkadaş kızdı:

— Siz yine turistik târifeye tâbi olun be birader, biz şöyle oturalım da... Hem, ne biliyorsunuz elimizdeki-yiyecek olduğunu?

Akşamdan kalma, bilgiç bilgiç güldü:

— Biz biliriz beyim... Usûlü bozamazız

Ben de kızdım:

— Yahu, dedim, bunun neresi turistik? Dört kırk sandalyayla, kuş kakasına batmış şu masalar mı turistik?

Arkadaşın hanımı:

— Galiba bu adamlar da turistik târifeye tâbi, dedi.

Döndük. Söylene söylene yürü-

yoruz. Akşamdan kalma da ardi mızdan geliyor:

— Beyler, filenizi muhafaza ederiz. Herşey var bizde... Meselâ şiş var, şiş kebabı... Efendime söyleyim, salatalık da var, gazoz da var...

Yandaki gazinoya girdik. Aynı adam seslendi arkamızdan:

— Orası da buraya bağlı...

Gazinolardan biri çıktı. Garson desem, değil. Patron desem, değil.

— Burası da oraya bağlı beyim, dedi. Dışardan yiyecek sokmuyoruz. Bizde herşey var!

Biz artık işi dalgaya dökmüştük.

— Ne var meselâ? dedim.

Adam, eliyle geniş bir daire çizdi:

— Ne ararsanız var...

— Sandalyaları, masaları mı yiyeceğiz yâni?

— Hayır beyim, estağfurullah... Şiş var, şiş kebabı, kuzu şiş... Ondan sonra, soğan var, hiyar var... Efendime söyleyim... Ekmek de bulunur!..

Arkadaş, gayet ciddi bir yüzle:

— Burası da mı turistik târifeye tâbi? dedi.

Adam, arkadaştan daha ciddi:

— Evet beyim... Ankara'nın hiçbir yerinde bu havayı, bu suyu, bu yeşilliği bulamazsınız.

— Caz var mı? dedim.

— Tâmirat bitince gelecek..

— Saz?

— Tâmirat bitmedi ki beyim...

Arkadaş bir göz kırptı adama:

— Kaz çok mu, kaz?..

Adamın ne diyeceğini anlamıştım.

O ağzını açmadan ben:

— Bu kadar sulu yerde kaz çok olmaz mı hiç? dedim.

Bir başka gazinoya geçtik. Gazino demek için kırk değil, gazino dolusu tanık gerek. Ağaçların altında kırk-dökük dörtbuçuk kahve sandalyası, bir o kadar masa... Ötede tükürük köftecilerinininkini andırır bir ocak, geride belki birkaç bin sandalya ölüsü. Hani, bir tutuşacak olsa, barajın suyunu yarım sa-

atta ısıtır. Üç kişi, üç sandalyada sır-sırta koalisyon yapmış uyuyor. Birini çağırdık, üçü birden kalkıp geldi.

— Kuş kakası olmyan birkaç sandalya verin, dedik.

Adamlar, savaş alanında yaralıları eibi dolaşıyorlar. Sonunda bir kaç sandalya bulup getirdiler. Ama, nedense ses çıkarmadılar filemize. Demek ki burası turistik târifeye tâbi değil...

Saat 13 oldu. Fileyi döktük masanın üzerine. Garson dikildi tepemize:

— Bir emriniz var mı beyim?

— Emrimizi bırak sen... Neyiniz var? dedi arkadaş.

— Her bir şeyimiz var beyim...

Eyi şiş var, yâni şiş kebabı... Sonra, tomates var, ekmek var, tabak var, tuzluk var... Çatal, kaşık var.

— Soğuk biranız var mı? dedi arkadaş.

— Var amma, pek soğuk değil...

— Buz?

— Tuz çok beyim...

— Buz diyorum, buz... Buzunu...

Adam garip garip büktü boynunu:

— Bu ısıcakta buz mu gelir beyim? Çayı güneşte demliyok. Şu ısıcağa baksene...

Ne saz, ne caz, ne buz... Çaresiz bira getirttik. Birkaç tabak, birkaç da marul... Boğazımız kurudukça çekiyoruz ılık birayı. Oturuyoruz, abalarımız ağrıyor. Kalkıyoruz, hava sıcak, gidecek bir yer yok. Ya deli koyunlar gibi dönüp duruyoruz ağaçların çevresinde, ya da oturup birbirimizi gıdıkıyoruz biraz gülelim, açılalım diye... Ulaaaan, patliyaçağın Allahın dağında... Neyse ki birkaç masada taşınır radyo vardı da, jikibuçuk müzik dinliyebildik. Gazinoların dışında, ağaçların altına serilmiş halk tembel tembel kımlıdanıp duruyordu.

Akşam oldu, hesap istedik garsondan. Arkadaşın hanımı hesabı görünce çığlığı bastı:

— Ayol, bu ne? Bu kadarlık ne yedik biz?

— Aman sus, dedim. Bu turistik târifeye... Şu, barajın suyunu görme cezası; şu, gazinoların yıkıntısını görme cezası; şu, açık hava parası; şu, yeşillik parası; şu, çatal-kaşık; şu, kavak gölgesi parası; şu, tuzluk; şu, evden yiyecek getirme cezası; şu da kaz yolma ücreti... Herkes ev geçindiriyor hamfendi...

Garsonu çağırdık:

— Bu hesap niye böyle kabarık? dedik.

Adam utandı, ezildi, büzüldü, kıvrıldı, açıldı:

— Vallaha beyim, dedi, burası turistik târifeye tâbi...

— Eee, hani caz?

— Getirilecek... Yakında gelir...

— Peki, hani saz?

— Yakında gelecek...

— Hani yemek?

— Yakında düzene girecek, beyir Arkadaş iyice kızmıştı.

— Yahu caz yok, saz yok, yemek yok, bu ne biçim turistik târifeye? Olmyan şeyin parası alınır mı?

Adam suçlu suçlu büktü boynunu:

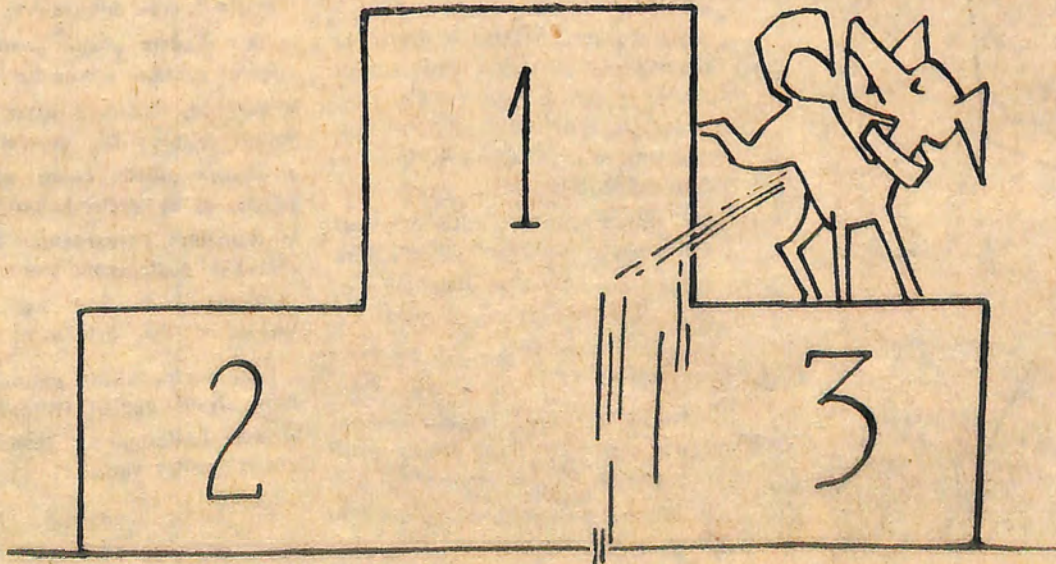
— Ne yapalım beyim, turistik...

Dayanamadım artık:

— Buna turistik târifeye değil, turistik hırsızlık denir, dedim.

Paraları ödeyip kalktık. Oh, tüy gibi hafiflemiştik. Daha doğrusu, yolunmuş kaz gibiydik. İlgililere hayır dualar ederek tuttuk yolu. Baraj'a bir daha gidersek, seccadeyi kavakların altına serip uzanacağız.

Hüseyin KORKMAZGİL

«Türkiye, kuduzda üçüncü geliyor!»

Parçalandılar

14 ler... 14 ler... 14 ler... Tarihileşmişlerdi eni konu... Şimdi kendi kendilerini tarihten çıkardılar, cart diye bir sahifeyi yırtarak: 14 ler sahifesini...

Dokuzlar, beşler ordular... Kendilerini tutanları şaşı ederek, beşlere mi iltica etsek, dokuzlara mı diye...

Onlar şaşılşa dursun, benim de romantiklikten darbe yiye yiye uzaklaşmış gönlümün bir diyeceği var... Diyeceğime ne on dörtler gücensin, ne onları körü körüne, ve ya gözü açık tutanlar...

Onların yerlerinde olsam, tabii onlar büyük adam, ben değilim... Onların yerinde olsam, bin dolar maaşla Avrupaya salınsam, çocuğumla çocuğumla, çocuklarımı birinci sınıf mekteplere yerleştirmek imkânı elime geçse ve yerleştiresem, güzel bir apartmanda otursam (fıss sıcak sulu, fıss soğuk sulu, roket gibi asansörlü), ondan sonra fiyakalı bir araba sahibi olsam, tabii ki olduğum yerde kalmak isterim... Sonraaa, önümde büyük küçük elçilik imkânları açılrsa, tabii ki tepmem bu fırsatları... Teper miyim?.. İki yıl tatlı tatlı yaşasam, sula hasretinden başka zorluk çekmeden!

Amma ben küçük adamım, bu günlük sebeplerden ötürü 14 lerdense dokuz beşe değil, kırka bölünürüm kırka... Onlar büyük adam, onlar «şu arada siyasete atılmanın, memleketin âli menfaatlarına aykırı olduğunu gördüklerinden...»

İşte zaten büyük adamla küçük adamın farkı bu...

Toprak!

Toprağın metresini on kuruşa veriyorlarmış bazı yerlerinde Antalya'nın. Krupp tesisler kurmayı teklif etmiş, hooop: Toprağın metresini elli liraya fırlatmışlar, feza gemisi fırlatırcasına... Ve Krupp vazgeçmiş tesisleri kurmaktan...

Şimdi sevgili vatandaşlarım Antalyalılar ne kuruyorlar acaba?.. Kuru toprak üstünde hayal mi?..

Derece derece

Bir gazinoda striptiz yapıyor muş... Eh, zaten yaz... Herkes soyunuyor, derece derece...

O gazinoda striptiz sabahlara kadar sürüyormuş, yüksek makamların arzusuna, saat, vakit gözetilmeden...

Demokrasi anlayışımız bu, derece derece...

Hangi gazinoda olduğunu söylemek isterdim, alıştıra alıştıra...

Hangi makamın arzusuyla saatlerin lâstik çeker gibi uzatıldığını da açıklamak isterdim alıştıra alıştıra...

Ankara Mektubu

Koçer'izm!

Geçen gün zarif bir gazeteci hanım arkadaşımın odasına flinta gibi bir delikanlı girer. Yüzü güneş ve rüzgâr yamığıdır. Burnu, havayı koklayan yırtıcı bir burundur. Kapkara gözleri, «tehditkâr» kaşları vardır. Ceketini bir omuzundan sarmaktadır...

Hanım, hem hanım olarak, hem gazeteci olarak ilgiyle bu «flinta» endam delikanlıya bakar.

«— Kimsiniz?..»

Delikanlı kulağına dudaklarını yaklaştırır:

«— Koçero!..»

«— Ne?..»

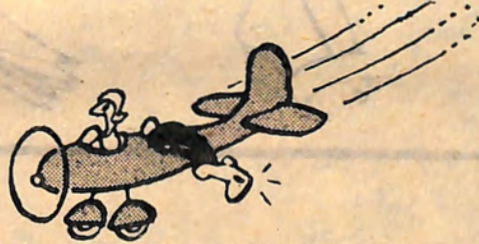
«— Koçero!..»

İnanır meslektaşımız. İnanmıyacak ne var? İnsanı herkes, yerdeyken gökte aramaz mı bizde? Ben

Koçero olsam, İstanbul'da Hilton'da otururum şu ara... Ve İçişleri Bakanı İstanbul'a uğradığında (eğer eşkiya takibinden başını alırsa) viski ikram ederdim ona Karagöz Bar'da!.. Kim olduğumu nereden bilecek?.. Her viski tokuşturduğunu tanıyor mu ki?

Dönelim bizim hikâyeye: Adamcağız Koçero çıkmamış da alelade bir akıl hastası çıkmış!.. Durum, çok ciddi: Bakın, akıl hastaları kendilerini peygamber zannederler, Napoleon zannederler, Hitler zannederler... Akıl hastalığında bile yer etmeğe başlamış bizim Koçero!.. Nüfuzu yerinde demek! Şimdiyedek hiçbir akıl hastasının kendisini Sahir Kurutluoğlu zannettiğini duydunuz mu?..

T.H.K. «İstanbul'u havadan gördünüz mü» programı yapıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Tıpkı!

Erimiş kurşun sıcaklığında Ankara'da «zahiri» bir sükun var. Meclis tatildayken böyle olur hep. Sonra, herkes bu sükundan hız almışcasına gürültüye başlar.

Birkaç gün şehirden uzaktaydım. Soruyorum: «Ne var, ne yok?» diye.

«— Hiç!» diyorlar, «Sıcak!..»

«— Sonra?» diyorum.

«— Hiç!» diyorlar. «Sahir Kurutluoğlu kurudu!»

«— Başka, başka?»

«— Davudo...» diye söze başlıyorlar.

Demek İnönü, Gümüşpala falan filânın yerini Davudo almış... Değişikliğe zaten ihtiyacımız vardı... Üstelik Davudo yakışıklı!..

Size anlatayım, adamın hapisteki halini. Bir arkadaşım oralardan geliyor:

«— Ben yakala mazdım. Beni yakalıyamazlardı. Ben kendiliğimden teslim oldum!» diyor, büyük bir ciddiyetle...

İnanırım Davudo, inanırım. Hem ben bu stili hiç yadırgamıyorum. 22 Şubat'tan sonra bir «itaatsız» biraderimiz de (İnönü'nün deyimi) hemen hemen aynı lâkırdıları kullanmıştı, tam maaşla emekliye ayrılmadan!..

İşte şimdilik Ankara eşkiya hikâyeleriyle geçiniyor!

Şile cezaevi:

Birkaç gün için Şile'ye gittim... Herşeyi şirindir Şile'nin... Cezaevi bile... Tabii nispeten...

Bahçesinde bir takım tanıdık simalar gidip geliyor, gidip geliyor. Galiba volta atmak deniyor, bu gidiş geliş... Bunlar Harbiye'den Yassıada'ya, Yassıada'dan Kayseri'ye, Kayseri'den Şile'ye aktarılan eski politikacılar... İnşallah Şile'den de «Hürriyete» aktarılırlar...

Yan bahçedeyim. Konuştuklarını dinliyorum... Elma ağacından, ekimden bahsediyorlar... Meclisestekiler de biraz elma ağacından, ekimden bahsetseler, hava ne kadar hafifliyecek... Koalisyon gibi «vahşi» âhenkli kelimelerin yanında «elma ağacı» demek, ekim demek ne tatlı kaçıyor...

Jestleri gene kürsü jestleri, bütün alışkanlıklardan birden sıyrılmaz insan...

Gidip gelyorlar, gidip gelyorlar, eski zamanın kudretlileri, galiba buna volta atmak deniyordu!

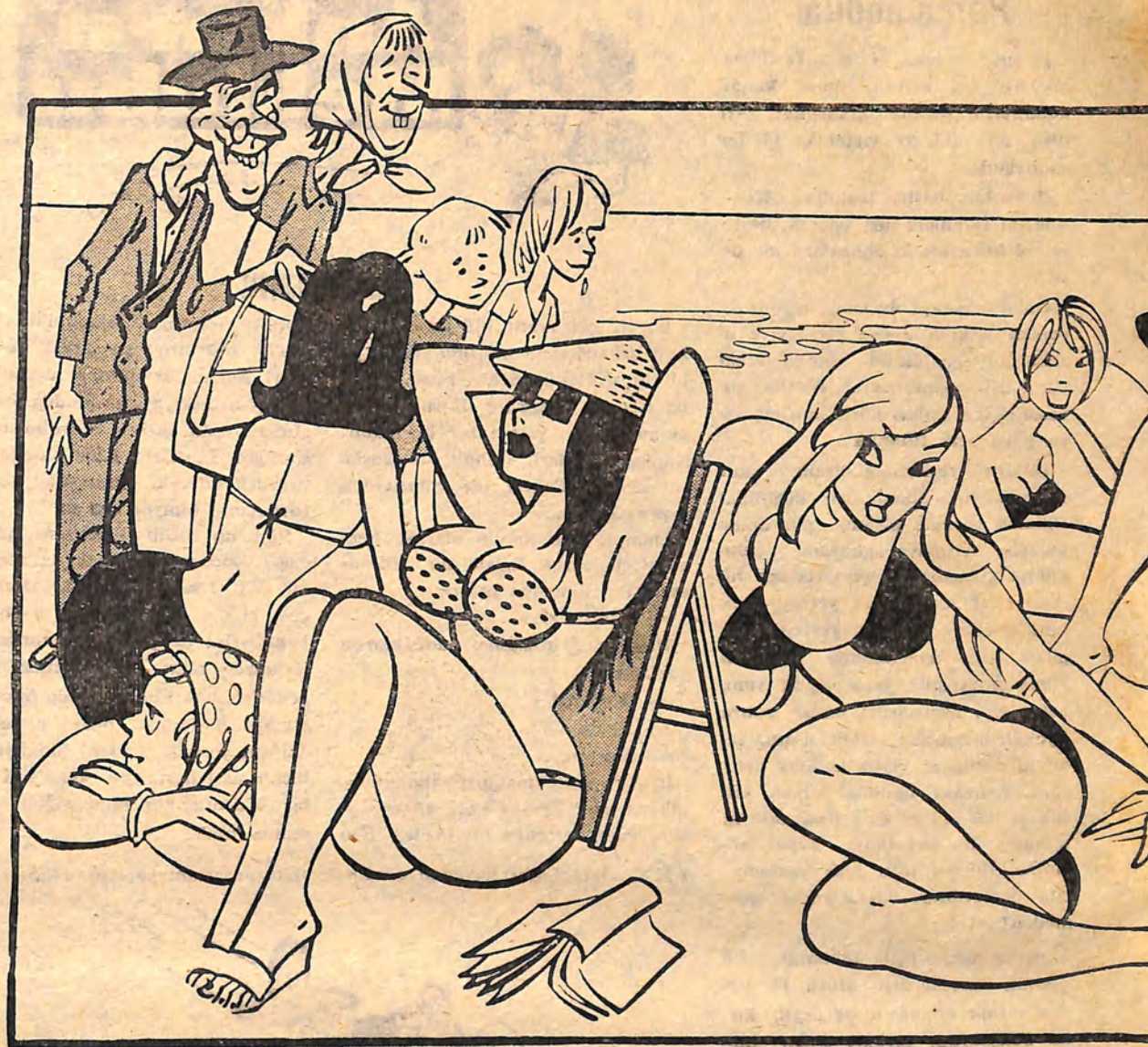
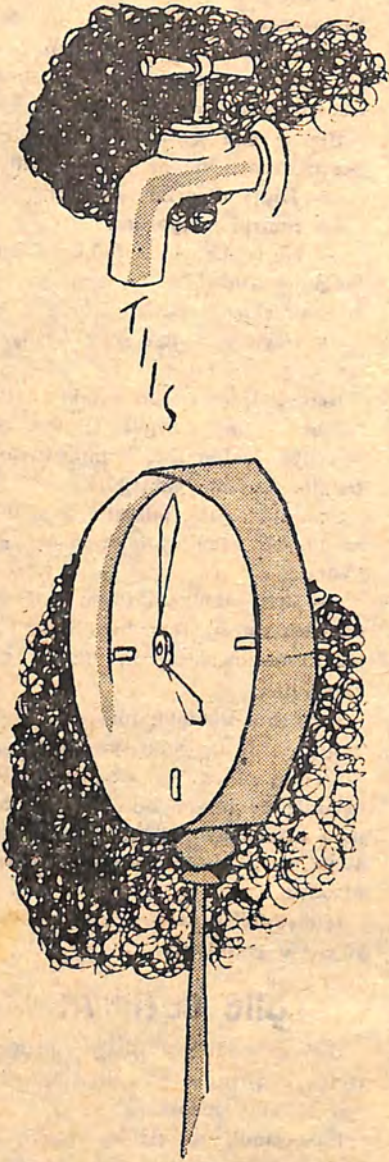
Ne denirse densin... Usulca fotoğraflarını çekip, Ankaradakilere iletme, isterdim. Amma diyeceklerini biliyorum, şimdiden: «Biz onların kapıldıkları şeylere kapılmıyacağız, aynı hatâları tekrarlamıyacağız...»

Galiba Hitler de böyle demişti, Napoleon'un Rusya seferinden kendisine bahsedildiğinde...

Galiba Mussolini de böyle demişti, kendisine Cesar'ın âkıbetinden bahsedildiğinde...

Galiba...

Nimet ARZIK

Baba — Bakın çocuklar,

Beyde

— E, anlat bakalım, nasılsın? İyi misin?

Böyle soruları oldum bittim sevmem. Farzet hiç iyi değilim. Hastayım, yahut yuvarlak hesap bir binliğe ihtiyacım var. Çare olabilecek misin?

— Nasılsın, iyi misin dedik biler...

HAVA sıcak mı sıcak, işler akıntıda mı akıntıda. Üstelik birini bekliyorsunuz. Diyelim ki beklediğiniz yer bir kahve. Sirkede, cadde üzerindeki büyük kahvelerden biri. Güneş tam karşıdan, keskinleşmesine, alevden bir sütun gibi vuruyor. Size vurmuyor, kahvenin tam göbeğine vuruyor ama, vuruyor ya!

Burada, bu hamamı hatırlatan kahvede beklemek zorundasınız.

«Niçin?» mı?

Çünkü birisi gelecek, para getirecek. Parayı alınca soluk soluğa koşacaksınız ev sahibine. Üç aylık kirayı verirken adamın uflayıp puf-lamalarını, bir daha tekerrür ederse bu seferki gibi beklemeyip mahkemeye başvuracağını, hatır matır saymıyacağını sıralıyacak, biliyorsunuz. Ve bunları, alevden güneş sütununun kıyısında, kırmızı bir yayla testisi gibi, ılı kılık sızarak düşünüyorsunuz. Bu kadar mı? Yoo... Elektrik, su makbuzları kafanızdan geçiyor. Kömür, odun geçiyor, alacağınız para geçiyor. Borcunuzla alacağınız başbaşa. Başbaşa ya, beklediğiniz adam gelirse, para getirirse... Getirmezse yandınız. Cebinizde tamı tamına bir tek lira var. Beklediğiniz gelmezse... Çünkü daha çok da son yıllarda, beklenenler —bütün iyi niyetlerine rağmen— gelmiyorlar. Gelseler bile, getirmeleri gerekendi getiriyorlar, hiç ol-

mazsa tamı tamına getiriyorlar. Onun için, beklediğiniz adam bütün iyi niyetine rağmen gelmez, gelmez, gelse bile getiremezse... Öyle ya, ölümlü dünya. O da insan, can taşıyor. Karşıdan karşıya geçerken herhangi bir taşıt kazasına uğrayabilir, bonolarını kırdıramamış olabilir. Daha kötüsü, kırdırmıştır da şeytana uyup paraları gece Beyoğlu pavyonlarından birinde deve yapmıştır. Velhasıl her şey, ama her şey olabilir.

Tam bu sırada patavatsız bir dost paldır küldür geldi:

— Vaay abicğim, merhaba!

«Dost» dedim ama, söz geliş. O beni gerçekten sever mi bilmem. Ben onu sittin sene görmesem aklıma da gelmez, sohbetinden uzak kaldım diye yerinmem. En azından var bir doksan kiloluk. Yağ tulumu. Başladı mı dırdıra altı lâmbalı radyo halt etmiş!

Oturmadan:

— Kahveci oğlum, diye bağırır ocağa. Yap âbiden bir orta şekerli bana!

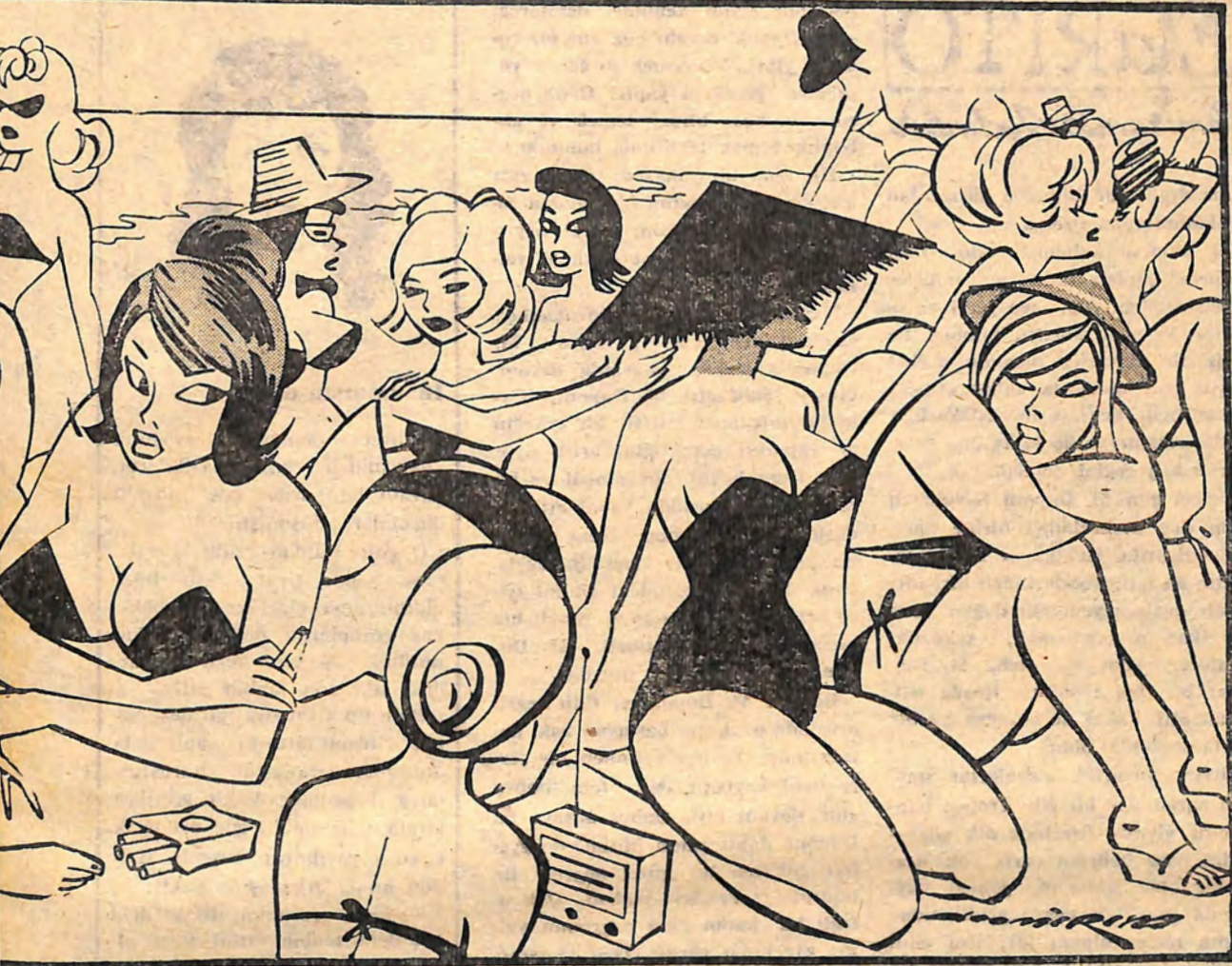
Öp babanın elini. Cebindeki paralar zaten sayılı. Az önce bir kahve içmişsin. Şimdi bu da içiyor. Ellişerden yüz. Bir tanıdık daha gelir de asıl beklediğin gelmezse, Sirkeli'den Beyoğluna nasıl, neyle çıkarsın? Sirkeli neresi, Beyoğlu neresi!

İşlemeyenler!

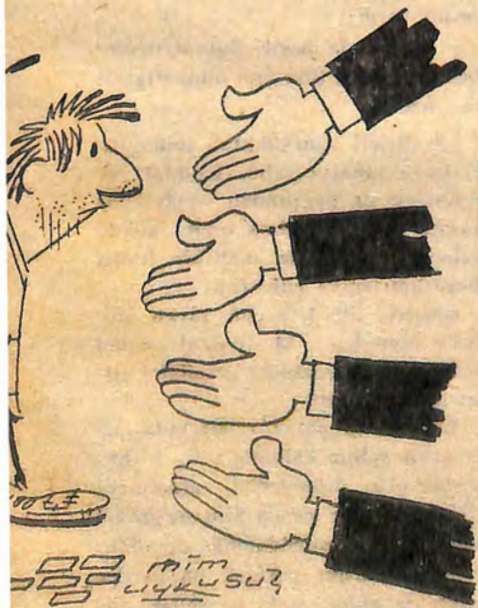
Sekiz vergi kanunu

kın... Gözleriniz iyice doysun!

al!..

- İyiyim.
— Ağz ucuyla iyiyim olmaz. Sor-
sana bana sen nasılsın diye?
—?
— Sormazsın ya. Sorarsan güna-
ha girersin, sorma. Ne yapalım
oğlum, sizin mangırınız varsa bi-
zim de Allahımız var!
— Kimin mangırı var?

hazırlanıyor!... (Gazeteler)

— Senin, sizin, sizlerin. Cigara
versene!

Yarım paket Bafra'yı önüne koy-
dum. Bir tane aldı:

— Kibrit?

Çaktım, yaktı. Paketle birlikte
kibriti aldı, cebine soktu:

— Cıgaram da yoktu. Param yok
ki cıgaram olsun. Yarım paket cı-
garanı aldım diye sağda solda dedi-
kodu yapmazsın herhalde... Valla
istersen yap. Ayıp denen bir şey var.
Sen ayıbı düşünmezsen bana göre
hava hoş!

Kahvesi geldi. Gürültülü bir hö-
pürtüden sonra:

— Oooh! dedi. Siyasî havayı na-
sıl buluyorsun?

— Ne gibi?

— Ne gibisi var mı? Siyasî hava
işte. İnönü bu gemiyi yürütebile-
cek mi dersin?

— Kimbilir?

— Nasıl kimbilir?

— Kimbilir'in nasılı olur mu? Za-
man gösterecek.

— Zamanın göstereceğini hep gö-
receğiz, herkes görecektir. Marifet
ileriye vaktinden önce görmekte.
Vaktinden önce göremedikten sonra
neye yarar senin okumuşluğun?

Yeni bir höpürtü.

— Talât Aydemir'in tevkifine ne
dersin?

— Bir şey diyemem henüz. Yar-
gılanmadan önce...

— Ya on dörtler?

— Onu da gazetelerde okuduğu-
muz kadar biliyorum, herkes kadar.

Ard arda, sinirli sinirli yudum-
ladıkdan sonra fincanını çalkalayıp
telveyi tepesine dikti. Sonra:

— İş yok sende, dedi. Ben de
seni...

— Evet?

— Akli başında biri sanırdım!

Kalktı. Kahve ocağına seslendi:

— Oğlum kahveci, kahvenin man-
gırını beyden alırsın!

Çıktı gitti.

#

Hürriyet meydanı

Okudunuz mu?.. Eski Beya-
zıt, yeni Hürriyet Meydanı yı-
ne mimarsız, yine parasız ve...
Yine plânsız kalmış!

Gazetelerin yazdığına göre,
plânı hazırlayan zat meydanı
da yokmuş!.. Ama siz diyecek-
siniz ki: «Meydan var mı?..»
Doğrusunu isterseniz, meydan
da meydanda yok!

Bana kalırsa, biz mimarı,
plânı, tahsisatı değil, önce şu
kaybolan meydanı bulalım!

AY'A NASIL
GİTMELİ ?..

ONLARDA !

AY'I NASIL
GETİRMELİ ?..

BİZDE !

NEGRO NEGRITO

ÇEVİREN: *Senirani's Aydeniz*

MDUPONT, Paris'in meşhur tüccarlarından biri idi. Genç güzel bir karısı, iyi bir iş ve hayli serveti vardı. M. Dupont kırk beş yaşına kadar gelmiş bulunuyordu; bir erkek için çok fazla sayılmıyacak olan bu rakam M. Dupont ve onu tedavi eden aile doktoru için önem göstermeğe başladı; zira M. Dupont o yaşa kadar durmadan dinlenmeden çalışmış, serveti kâfi miktara gelince de kalkıp yirmi yaşında bir genç kızla evlenmişti. Son yıllarda, bazı acı sesler çıkaran eski motorlar gibi olmadık ârızalar göstermeğe başlayınca, doktor, stetoskopu boynuna asılı, eli çenesinde, kaşları çatık:

— Bu böyle olmaz M. Dupont, demişti. Dinlenmeğe ihtiyacınız var, yoksa ne çalışmaya ne de evlilik hayatınıza devam edebilirsiniz...

Bu korkutucu ihtar M. Dupont üzerinde gerekli tesiri gösterdi:

— Aman demeyin doktorcuğum, dedi; neyim var benim, hem de daha bu yaşta?..

— Bir güzel istirahat ihtiyacınız var, işte o kadar; derhal bir dağ oteline gidip en aşağı üç hafta dinleneceksiniz...

— Öyleyse kolay doktorcuğum; ben de mühim sanmıştım. Simone'a söyleyeyim de eşyaları hazırlasın, yarın hareket ederiz.

Doktorun tekrar suratı asıldı:

— Simone'a filân söylemek yok! Yalnız gidecek ve yapayalnız istirahat edeceksiniz. Ne dediğimi anla-

dınız değil mi? Bilhassa karınızdan ve kadınlardan uzak...

M. Dupont anlamıştı tabii. Baş önünde çaresiz doktorun muayenehanesinden çıkıp eve geldi ve olanları karısına anlattı. Simone ne eşsiz bir kadındı; durumu derhal büyük bir anlayışla kabul etti ve kocası için her türlü fedakârlığa katlanacağını ve üç hafta onu severek bekleyeceğini söyledi.

Ertesi gün M. Dupont Savole'nun şirin dağ otellerinden birine hareket ediyordu. Hakikaten burası tabiatın en lâtif köşelerinden biri idi; etrafı çeviren yemyeşil dağlar, ilerde akan ufak ırmak, sessizlik, konforlu rahat bir otel... M. Dupont bir hafta sükûn içinde istirahat etti. Fakat ne olduysa bu bir hafta sonunda oldu.

Otele, yuvarlak kalçalarını sımsıkı saran dar bir St. Tropez pantolonu giymiş, üzerinde dik göğüslerini iyice belirten varla yok arası bir blüz bulunan, göbeği meydana genç bir negro geldi. Genç kadın melezi olmalı idi; zira cildi sütlü kakao gibi buram buram tüten bir kahverengilikte, saçları düz ve simsiyahtı.

Bir haftadır iyice dinlenen ve bu şahane sükûnetten biraz canı da sıkılmağa başlamış bulunan M. Dupont ister istemez bu güzel mahallükle ilgilendi.

Kadıncağız çok yalnız olmalı idi... Tıpkı kendisi gibi. Sonra o akşam yemeğe indığı zaman tam karşısındaki masaya geçmiş ve inci gibi be-

şerli dişlerini gösterip, gülerken selâm vermişti. M. Dupont doktorun sözlerini hatırlamakla beraber böyle bir durumda bir erkeğin, hele bir Parisli erkeğin ne yapacağını kendi kendine defalarca sordu; sanki cevabı çok zor bir soru gibi!.. Ve yemekten sonra yapılması gerekeni yaptı: Genç negroya beraber birşey içmek ve ahbablık etmek teklifinde bulundu.

Hiç fena bir maksadı yoktu, zira bir yandan sıhhatini bir yandan Simone'u düşünüyordu. Fakat negro o kadar sıcakkanlı ve o kadar yalnızdı ki...

Kâdehler birbirini kovaladıkça samimiyetleri arttı ve negro M. Dupont'a içmeğe odasında devam etmeyi teklif etti. M. Dupont, böyle bir durumda Parisli bir erkeğin ne yapması gerektiğini artık öyle pek uzun boylu düşünmedi ve bu teklifi minnettarlıkla kabul etti. Odasına çıkar çıkmaz genç kadın müsaade istedi ve kıyafetini değiştirdi. Kakao rengindeki cildini iyice ortaya çıkaran saman renkli bir gecelik gayet lâubali, M. Dupont'un yanına gelip oturdu.

Böylece M. Dupont ve tatlı negro arasında o akşam başlayan aşk, hararetinden ve hareketinden bir zerre dahi kaybetmeden tam onbeş gün devam etti. Onbeş akşam M. Dupont doktorunun bütün tavsiyeleri hilâfına bu güzel negrito ile unutulmaz geceler geçirdi. Çok ateşli bir kadın olan negronun yalnız bir huyu vardı: Tam sevişmelerinin en hararetlisi anında M. Dupont'dan saçlarını çekmesini isterdi.

Bu tatlı hayat onbeş gün devam ettikten sonra ayrılık saati geldi çattı. Sevgililer ilerde birbirlerini tekrar bulacaklarına yeminler ederek ayrıldılar; biri karısına, diğeri nişanlısına geri döndü.

M. Dupont, doktorunun tahminlerine uygun bir durumda, pür sıh-

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

İnanmazsın diye!...

Bütün arkadaşları ayağının kokusundan şikâyet ederlerdi. Zavallı bu yüzden çok müşkül durumlar adışmıştı.

O gün Haldun geldi.

— Şaban tiyatroya için bilet aldım, ama giderken muhakkak çoraplarımı değiştir. Sakın unutma, herkese rezil oluruz, diye sıkı sıkı tenbih etti.

Buluşup tiyatroya gittiler, henüz oturmuşlardı ki, yanlarında oturanlar suratlarını buruşturmaya başladılar. Vakit geçtikçe etrafa tahammülü güç pis ayak kokusu yayılmaya başladı. Haldun hırsıyla arkadaşına baktı:

— Sana çorabını değiş diye kaç defa tenbih ettim. Rezil oluruk.

— Vallahi değiştim. İnanmazsın diye kirli çorapları cebime koydum.

Lâmia KAYA

hat Paris'e avdet edince eş, dostu, akrabaları, karısı pek sevindiler. Bilhassa doktor bilgiç bilgiç başını sallayarak:

— Gördünüz mü? dedi. Ben size tavsiyelerimi tutmanızı söylerken yanılmamışım. Şimdi kendinizi yepyeni bir enerji ile dolu hissediyorsunuz değil mi?

M. Dupont yerinde duramıyarak cevap verdi:

— Hem de nasıl doktorcuğum, hem de nasıl. Size çok minnettarım doğrusu.

Misafirleri uğurladıktan sonra karı koca nihayet yalnız kaldılar. Simone'un da negritodan aşağı kalır tarafı yoktu. Yalnız onun kakao rengini Simone'da mat bir fildiş beyazlığı temsil ediyordu.

Karısını ilk defa çok farklı gözlerle seyreden M. Dupont ondan bilhassa sarı renkteki geceliğini giymesini rica etti.

Karı koca yatak odalarında tamamen yalnız kaldıkları ve birbirlerine olan özlemlerini gidermeye çalıştıkları bir sırada Simone'un kocasına şöyle mırıldandığı duyuldu:

— Saçlarını çekmek de nerden çıktı sevgilim; tıpkı negro'lar gibi sevişiyorsun...

— Hayrola, hastaneyi genişletiyor musunuz?

— Evet, İstanbul'a 22 bin telefon daha veriliyormuş da...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yerinde karar!

Genç kıza av hâtıralarını gösteriyor, bir yandan da övünüyor. Bir ara yerde serili duran bir ayı postunu işaret ederek:

— En tehlikeli avlarımdan biri de bu idi... dedi. Artıklerde bu kutup ayısı ile burun buruna geldiğim zaman öyle bir durumda idim ki derhal karar vermem gerekiyordu: Ya ayı, ya ben ölecektim...

Genç kız takdirle başını salladı:

— Çok yerinde karar vermişsiniz, tebrik ederim, zira muhakkak ki en iyi posteki ayıdan olur!..

Soyuldum!

Esasında mazbut bir alle bası idi. Fakat kırk yılda bir felekten kâim almak istemiş ve evine hayli geç bir saatte dönmüştü. Parmaklarının ucuna basarak içeri girdiği halde karısı uyandı ve bir yaylım ateşi açtı. Bütün söylenenleri sineye çekken adamcağız tam soyunup bota gireceği sırada karısı son bir çıkış yaptı:

— Jack şortun nerede?

O zamana kadar sâkin duran Jack hakikaten şortsuz olduğunu farkedince:

— Alçaklar! diye bağırdı; beni soymuşlar!

Sakinlik!

Sinemada yangın çıkmıştı. Herkes korkudan dışarıya fırlıyor, çikamıyanlar sağa sola koşuyordu. Bir adam elleri ceketinin ceplerinde, salına salına içeri girdi. İlk karşılaştığı adama sordu:

— Ne oluyor burada?..

— Yangın var..

Adam soğuk soğuk ilâve etti:

— Bunu ben de biliyorum bak hiç telâş gösteriyor muyum. Evden yangını gördüm. Banyodan çıkıyordum, giyindim. Hatta, iyi yakışmadığı için gömleğimi ve kravatımı değiştirdim..

Gülme sırası karşılayana gelmişti. Sakin adam sordu: «Ne gülüp duruyorsun?»

— Hiç beyefendi, pantolon giymeyi unutmuşsunuz da!..

Aşk meleği!

Amcası, yeğenin gidişatını hiç beğenmiyordu. Bir gün yanına çağırıp konuşmak lüzumunu hissetti:

— Oğlum, senin bu halin ne olacak? Yedinci defadır nişanlanıyorsun, insan sevince bir kere sever; sen bu yedi aşkı nasıl izah edeceksin?

Delikanlı omuzlarını silkti:

— Amcacığım aşk meleği bana ok yerine maktulâlı tüfekte ateş etmiş olmalı...

— Bu resimde onun en güzel tarafı görünmüyor... Cadillac'ı çıkmamış!

Elleri

Mürebblıyesl küçük Margle'yi davetli olduğu partiden alıp eve götürecekti. Elinden tutup karşıya geçirirken:

— Aman Yarahbı diye söylen-di; Margle ellerin ne kadar sert böyle?

Küçük kız istiflını bozmadan cevap verdi:

— Elbette; eldivenlinizin içinde beş çikolata, üç çörek, bir gofret ve leblebi dolu olsa sizin eliniz de öyle sert olur.

Kusur!

Genç bir deve evlenmek istiyordu. Arabuluculuğu ile tanışan diğer bir deveye başvurdu. Bu deve:

— Ah, ah! dedi. Tam sana göre bir genç kız var elimde, nefis bir parça, ama ufak bir kusuru var...

Deve sordu:

— Nedir bu kusur?

— Hafifçe kamburu var sırtında!..

★

Hatırlatıcı levha

Hayli lüks ve pahalı bir otelle inip birkaç gün geçiren Mr. Smith hesabı ödedi, eşyalarını toplayıp çıkarken duvarda müşteriler için yazılmış şöyle bir levha gözüne ilişti: «Otelimizde bir şeyiniz kaldı mı?»

Bunun üzerine otel kâtibine dönen Mr. Smith:

— Bu levhayı yanlış yazmışsınız, dedi; bunun yerine «Cebinizde bir şeyiniz kaldı mı?» demeliydiniz.

Vaat

Babası çok neşeli bir şekilde hastaneden döndü ve küçük Gilbert'i kollarından tutup havaya zıplatarak:

— Haberin olsun dedi; sana yarın küçük bir kızkardeş getiriyorum!..

Küçük oğlan müthiş bezularak cevap verdi:

— Olmaz baba, olmaz; sen bana küçük bir köpek vaademiştin hanıya!..

— Bu Amerikalılarla alış veriş yapılmaz artık... Şu sarışın karıya 500 varil petrol istiyorlar!

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 35 —

Çayır, Kızıltoprak, Çamlıca Panorama gibi karşıda; arka pencere-lerden Fenerbahçe, Kalamış koyu, tabak gibi görülüyor.

Musluklarında, gusülhanesinde, mutfağında, şarıl şarıl kumpanya suyu; ayrıca frenk tulumbalı sarıncı; bir dönüme yakın bahçe. Bahçede dut, erik, kayısı ağaçları: ön tarafta, lâvantınli, lübyeli çiçek bahçesi; hattâ 20, 30 kütük bağı, asma çardağı bile var.

Ebuzarif beye (peki) deyinciye kadar ne çektiğini ben bilirim. Kaç kere karar veriyor, kaç kere vaz geçiyordum.

Kanarya, karşıma geçip beni yumuşatınca, razı olup susuyordum; hatun sevine sevine odadan çıkar-ken:

— Ayşe hanımcığım gitme, Allah aşkına vazgeçelim, ben bu işi yapmıyacağım, üstesinden gele-miyeceğim! diye arkasından haykırıyordu.

Bir hafta, bu şekilde, salladım durdum, kırk dereden su getirdim.

Daha ziyade uzatmanın doğru olmadığını ben de bilmiyordum değilim. Bir an evvel ne denilecekse denil-meli, ne olacaksa olmalı idi.

Cumartesi günü, Kanarya bir ara-lık ortadan yok oldu. Bana dıvur-madan hazırlanıp sokağa fırlamış.

Meğerse bir akşam evvel, Abdül-gaffar ağa ile haber gönder iş, a-rabayı istetmişmiş.

Ayrılık çeşmesindeki çınarın ile-risinde, Ebuzarif bey de faytona binmiş, Uzunçayıra doğru çek-tirmişler, işin her tarafını halletmiş-ler.

Kanarya, oynaya oynaya eve dön-müş, hemen boynuma sarılarak, koynundaki keseyi göstermişti.

— Enişteye, Agavniye pek açıl-mıyalım, har vurup harman savur-mıyalım! diyerek usulcacık göğsünde-ki çıkını gösteriyor, taşınma mas-rafı olarak verdi, diyordu.

Çıkının içinde tam 40 altın.

Har vurup harman savurmalıyım amma Kâmil beyin dört aylık ev kirasını vermek mecburî. Ver-me-sek çingene herif hem ağzını aç-a-cak, hem de eşyaları salıvermiye-cek... Çarnaçar, 12 lirayı sayıp çe-nesini kapattık.

Sütçü ile ekmekçiye, alelhesap bi-rer lira bıraktım. Üst tarafını ne zaman olsa alırlar. Hünkâr imamın-daki bakkalla kasabın defterlerin-den de yüz ellişer kuruş sildirdik.

Deli İbrahim edepsizini görürsem, altı mecdiyeden altı para fazla ver-miyeceğim. Şimdiye kadar bekledi ya, beş on gün daha sabretsin, kaç-mıyoruz...

Bir noktaya fevkalâde memnun olmuştum; benden ziyade de Ka-narya seviniyordu.

Ebuzarif bey, bitişik köşkte ya-payalnızmış; yani ailesi, mailesi Şamda imiş; bir hizmetçi, bir usak, bir aşçı, bir arabacı ile oturuyor-muş. Esasen çocuk çocuğunu da İstanbul'a hiç getirtmemiş.

Köşkünün yanındaki evi bize peş-keş çekmede haklı.

Kanarya diyordu ki:

— Böyle olduğunu duymıya idim, arabin teklifini hiç kabul eder mi-ydim? Dert eksikmiş gibi bir de akarap karıları üstümüze üşüşün-ler; saçsaça, başbaşa gelelim, Kuş-diline, Yoğurtçuya rezilli bednam olalım...

İki gündür hâlâ yerleşemedik. Or-talığı silip temizlemek için, Agavni-nin canı çıktı. Ayşe hanım: (Bu ya-şa geldim geleli bu kadar yorgun-luk görmedim) diyor. Enişte, de-likanlıları gölgede bırakacak dere-ce çalıştı; hâlâ da ayak üstünde.

Eşyaları yükletti, arabaların ya-nından yürüdü, hamalların başın-dan ayrılmadı. Zavalıcız, aynalı do-labımı, lâvabomu, karyolamı, bir tarafından kendi tutmadan, kim-se-ye teslim edemedi.

— Eski toprak başka vesselâm. 48 saattir dört döndüğü halde yine

neşesinden durulmuyor; beyitler, kıtalar okuya okuya, maniler, ga-zeller mırıldana mırıldana iş görü-yor.

Gözünü boyamak için, Kanarya-nın teşvikiyle, akşamları biraz ra-kı aldırıp tepsisini hazırlatıyorum; handiye sakalını süpürge edecek.

Dün akşam, Agavni yatak odamın camlarını silerken: (Hacı bey bu tarafa bakıyor) deyince pencere ö-nünden kaçmıştım. (Agavni, Ebuzar-rif beyin ismini beceremediğinden Hacı bey diyor.)

Kanarya hemen bahçeye koştu. A-ra telin yanında Ebuzarif beyle gö-rüşmüş; demiş ki:

— Toplanma, taşınma yorgunluk-larına can mı dayanır? Yavrum, yi-ne serilip yattı; aklımız başımız-da yok. Zavallı enişte bey, gece ya-rısı sokaklara fırladı; lokman hu, melise ruhu bulacağım diye eczane eczane koştu, koca Kadıkö-yünü çark çevirdi.

Ayşe hanım karşımda nefes ne-fese:

— Öp bakayım elimi, yine işin ol-du. Kahve içmeğe geldiymi, gele-cekti yok, birkaç gün rahatız! diye kaha-kahalar atıyor, göğsüne vura vura ilâve ediyordu:

— Sen beni ne zannettin, şeytan-ların agababasını önüme oturtur da kulağını çeke çeke ders oku-tum. Sakallının öyle bir ağzından girip burnundan çıktım ki sorma... Nanemollalar gibi boyuna hastalık, boyuna namazaçlık derken herif seni nazlı hanımın büzme çarığı zanne-decek, yahut, derdi nedir diye içi-ne vesvese girecek... Ben budala mıyım, hemencecik dedim ki: Kızı-mızın sıhhatçe maşallahı vardı,

Allaha bin şükür aslanlar gibidir. Bir yerinden uf dediği, tu tu, tah-taya vurayım, vaki değil. Onunkisi sinir buhranı; hakkı da yok mu?... Biçare gün mü gördü, oh mu de-di?... Kanı kaynar civanken, tek ba-şına kukumav gibi ömür geçir, gençliğini kütah et; sonra sinirli olma, bu mümkün mü?... Yoktan şeyleri kuruntu ediyor, üzülmünce de derhal başına kan çıkıp gözlerinin altı bereriyor; içine bir baygınlık çöküp, arkasında ne var ne yok fırlatarak, çırıl çıplak kendini yata-ğa atıyor.

Bu sözleri dinlerken, memnuni-yetinden Ebuzarif beyin ağzı bir karış açık kalmış; (Fetebarekâllah!. Fetebarekâllah!..) diyerek, koca diliyle bıyıklarını yalayıp durur-muş...

4 Haziran

Ebuzarif beyin bütün ömrü, bah-çeden odamın penceresine bakmak-la geçiyor.

Kanarya, dün gecedenberi, elleri-me uzanıp uzanıp yalvardı.

— Hiç değilse bir lâhza pencere-den görün, aşinalık edip biraz gülümse... diyor.

Brizbizin arkasında katılacaktım.

Ebuzarif bey köşkünün gerilerin-de ne kadar taflan, mazı varsa hep-sini kökleriyle çıkartmış, ön taraf-lara diktiriyor. Maksadı, bahçenin ve ara yerdeki telin dere cihetinden görülmemesi.

Kanaryanın ısrarına artık dayana-madım. Brizbizi açıp pencerenin ö-nüne oturdum.

Evvelâ beş on dakika, Ebuzarif beyi görmemezliğe geldim.

(Devamı var)

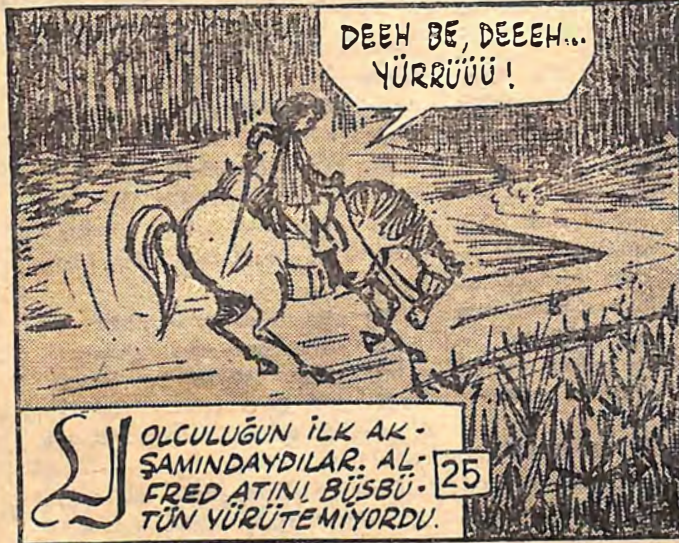

Kuduz vak'alarında Türkiye dünyada üçüncü geliyor... (Gazeteler)

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
SEREN

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 48 —

«— Mr. Rice'a da dâvetiye gönderdim.» Çapkın çapkın güldü. «Eğer o gelecekse, o zaman seni de beraber getirir. Ama senin bir sevgilin varsa, o zaman düğüne onunla beraber gel.»

Caroline, «Sevgilim filân yok,» dedi.

Mary Agnes, «Birini bulursun,» diye cevap verdi. «Üzülme.»

«— Üzüldüğüm yok anneciğim.»

Parmaklarındaki tuzu yalayan Mary Agnes, «İşte bu tavrını beğendim,» diye gülümsedi. «Bravo. Bizim yaşımızdaki kızların çoğu sevgili yok diye endişelenirler. Hiç evlenemeyenleri zannederler. Güllünc bu Bizden beş yaş büyük kızlara bir bak. Hepsi de evli.»

«— Hepsi değil. Tanıdıklarımın çoğu hâlâ bekâr.»

«— Sahi mi? Çok mu çirkinler?»

«— Bilâkis. Çoğu gayet hoş, hem de şık. Üstelik gayet iyi işleri de var.»

Mary Agnes sanki derin ve esrarengiz bir söz söyleyecekmiş gibi gözlerini açmıştı. «O halde onların psikolojisinde bir bozukluk var.»

Caroline gülmek için dudaklarını ısırıp ve Mary Agnes'in kadehinin boş olduğunu görmesi için de kaldırarak, «Gideyim, bardağımı doldurayım,» dedi. Sonra bar vazifesi gören masaya doğru koştu. Bütün bu konuşma ne kadar da gülünçtü. Mary Agnes birini yakalıyabildiği için bir hayli gururlanıyordu. Caroline'e de maceraperest, güzel fakat evde kalmış bir kız nazariyle bakmaktaydı. Mary Agnes'in sözlerini hatırladıkça gülmek istiyordu. Fakat nedense bu sözler onu üzmüştü de. Her zamanki gibi sözleri iki taraflı alıyordu o. Bir taraftan bu sözlerin onu üzmesinin gülünç birşey olduğunu düşünüyordu. Henüz yirmi iki yaşındaydı, Üniversiteden çıkalı iki sene olmuştu. Ve muhakkak ki günün birinde o da evlenecekti. Fakat diğer taraftan Caroline, Mary Agnes'e yalan söylediğini biliyordu. Zira onda da bir endişe başlamıştı. Hiçbir zaman evlenemeyeceğinden korkuyordu. Evet, bu gülünçtü. Fakat buna rağmen Caroline yine de endişeleniyordu. «Acaba başka kızlar da benim gibi mi?» diye düşündü. «Yoksa bu budalalık sadece bana mahsus birşey mi?»

Mary Agnes'in düğününden evvelki birkaç gün müthiş bir telâş içinde geçti. Ekseri Mary Agnes ise

geç geliyor ve erken çıkıyordu. Fakat âmirler bunu görmemezlikten geliyorlardı. Genç kız balayını Bermuda'da geçirecekti. Bu yüzden de masasının üstü şortlu çiftleri, bisikletli gençleri, pembe kumları gösteren seyahat broşürleri ile doluydu. Caroline, Mary Agnes'i bisiklette tahayyül edemiyordu. Tabii sekreterler de bundan bahsedip gülüşmeğe başladılar ve nihayet biri beklenen nükteyi yaptı. Mary Agnes ile Bill Bermuda'dan hiç yılmadan, arkalarında fazla kullanılmıyş bir otel odası bırakarak döneceklerdi. Bir gün Mary Agnes öğle tatilinden içinde kısa bir duvak bulunan bir kutuyla döndü. Kızların zorlaması üzerine Mary Agnes duvağını aynanın önünde tecrübe etti ve o anda yüzüne de hakikaten bir gelin hali geliverdi. Caroline, «Ne garip,» diye düşünüyordu. «Mary Agnes'in düğününü o kadar çok konuştuk ve düşündük ki, bu bize artık hakikat değilmiş gibi gelmeğe başladı. Fakat kız duvağı takar takmaz bunun pekâlâ da hakikat olduğunu anlayıverdik.» Mary Agnes, düğün için nişan yüzüğüne uyacak diğer bir yüzük de seçmişti. İşte bu hazırlıklar esnasında o gün April ilk defa Mary Agnes'in lüştüler. Fakat Caroline, arkadaşı

masasına sokuluverdi.

«— Mary Agnes, ne olur nişan yüzüğünü takayım. Tabii yüzüğü çıkarmanın uğursuzluk getireceğine inanıyorsan o başka.»

Mary Agnes uyandırdığı bu alâkadan memnun, «Yo,» dedi. «Yüzüğü her gece yatarken çıkarıyorum zaten. Komotun üstünde siyah kadife bir kutu var, bunu onun içine yerleştiriyorum.» Yüzüğü çekip çıkardı. «Böyle pahalı bir yüzükle uykuya dalmaktan çekiniyorum.»

Üstünde yuvarlak, küçük bir pırlanta parlayan ince beyaz altın halıyı April'e uzattı. Genç kız buna, parmağına takmadan evvel bir an baktı. Gözleri pırlantanın mavimtrak pırlantısına dikilmişti, dudakları da belli belirsiz oynuyordu. Sanki o anda biriyle konuşuyordu. Yüzüğü parmağına geçirdi. Sonra elini uzatarak şöyle bir baktı.

Mary Agnes, «Vay, vay» dedi. «Yüzük sana küçük gelecek diye korkuyordum. O zaman bunu parmağından çıkaramazdın, ben de geriye alamazdım.» Bir kahkaha attı.

Yandaki masada oturan Brenda, «Yooo,» diye seslendi. «Parmağını keser çıkarırdık.»

April de hafifçe tebessüm ederek dönüp Brenda'ya baktı. «Yüzüğü vermiyorum. Haydi, parmağımı kesin bakalım.» Bütün kızlar gülmeye başladılar. April de dahil.

— Sen de olmasan yalnızlıktan çıldıracağım!...

(Devamı var)

güldüğü zaman dudak uçlarının aşağıya doğru büküldüğünü farketmiş, kalbi burkulmuştu. Yalancı bir tebessümdü April'in. Kahkaha atarken sesi de bir tuhaftı... April yüzüğü çıkararak, avcunda Mary Agnes'e uzattı. «Teşekkür ederim,» dedi. «Çok güzel yüzük bu, Mary Agnes.»

Mary Agnes, «Seyahat kılıgım da hazır,» diye cevap verdi. «Kovu lâcivert keten... Küçük bir elbise... Ceketi var. Robu geceleri ceketsiz de giyebileceğim. Siz dâvetiyelerinizi aldınız mı?»

Caroline, «Evet,» dedi. «Aldık. Dâvetiyeler hakikaten pek hoş...» Aslında bunların da diğerlerinden hiç bir farkı yoktu.

Mary Agnes, «Yazıları kabartma,» diye gülümsedi. «Elini sürünce farakedivorsun... Öbür tip yazılardan nefret ederim ben.»

Caroline, «Dâvetiyeler çok hoş,» diye tekrarladı.

Mary Agnes memnun memnun onlara baktı. «Cevap vermeniz lâzım. Hem de yazarak. Büroda bana gelip söylemek olmaz.»

Caroline başını salladı. «Ben cevap verdim bile.»

April, «Ben de,» dedi. Sonra muzip muzip gülerken ilâve etti: «Ama ne yazdığımı, düğününe gelip gelmeyeceğimi söylemem. Bunu cevabımı okuyunca anlarsın.»

Dinleyicilerinin hayranlığı Mary Agnes'i iyice coşturmuştu. «Şampanyaya ismarladık. Tam dört kasa! Bir fotoğrafçı hem resim çekecek, hem de film. Düğün pastasının tam tepesinde de iki bebek var: Bir gelin ve bir de güvey. Herkese de birer parça pasta vereceğim, o gece yastıklarının altına koyup uyunurlar diye.»

April, «O zaman insan rüyasında gördüğü adamla evlenirmiş, değil mi?» dedi. «Fakat hen bunu yapmağa hiçbir zaman cesaret edemedim.»

Caroline de atıldı. «Ben de öyle. Pasta kırıntıları yatağa yayıldığı takdirde muhakkak kâbus görürdüm.» Kızlar güldüler. Caroline, «Neden kızlar düğün plânlarının o kadar harikulâde olduğunu zannederler? Halbuki bu plânlar diğerlerinin aynısıdır,» diye düşündü.

Nihayet düğün günü geldi. Sabahleyin uyandığı zaman Caroline o günün hususî bir mânası olduğunu düşündü, fakat evvelâ bunun ne olduğunu da hatırlayamadı. Sonra aklına geldi... Nikâh dörtteydi, ondan sonra da düğün...

KOMİSER
OSMAN

TURHAN SELÇUK

(10)

SUÇLU
KİM?

OSMAN, MEDENİ MEHMET BEY
İLE KONUŞMAKTADIR...

MAALESEF DOSTLUĞUMUZ YOKTUR ZAPTİYE
NAZIRIYLA. YALNIZ BİR GÜN BU HİZMETE
TAYİN MESELEMİN RANDEVU ALMIŞTIM,
YEMEK ZAMANINA TESADÜF ETTİ.
NEZAKET GÖSTERDİ,
YEMEĞE ALI KOYDU.

ÜZÜLDÜM BU
NA. DEMEK
Kİ BANA YAR-
DIM EDEMİYE-
LEKSİNİZ.

AZ SONRA MEDENİ
MEHMET BEYİN AR-
KADAKLARININ YA-
NINA GİTTİĞİNİ,
FISILDAŞTIKLARINI,
ARADA BİR DE KEN-
DİSİNE BAKTIKLA-
RINI OSMAN GÖ-
RÜR...

SÖYLEDİKLERİM ŞAŞIRTTI
GALİBA ONLARI. ANLAŞILAN
BİR MUHİR BUNLARA BAZI
ŞEYLER
FISILDAMIŞ.

BUNLARA BİR OYUN
DA BEN OYNAYAYIM...

OSMAN, AZ SONRA YUSUF BEYİN YANINA YANAŞIR

SİZE BİR SIR VERMEĞE MECBURUM YUSUF
BEY. DÜN GECE SOYULDUM BEN. AY BAŞINDA
İADE ETMEK ÜZERE...

BORÇ MU İSTEYECEKSİNİZ
OSMAN BEY?.. ÇOK ARZU
EDERDİM SİZE YARDIMI ET-
MEĞİ, AMA MAALESEF BEN
DENİZİN DE DURUMU HİÇ
İYİ DEĞİL.

OSMAN KİMDEN BORÇ PARA İSTESE
RED CEVABI ALIR...

ÇOK KÖTÜ NACİ BEY, ÇOK KÖTÜ.
SON ÜMİDİMİ SİZLERDEYDİ. MÜ-
DÜR HALİT REFİK BEY AY BAŞIN.
DAN ÖNCE PARA ÇEKE-
MİYELEĞİMİ SÖYLEDİ.
HALBUKİ BEN PARA-
SIZIM ŞU ANDA.

OSMAN NASIL
SOYULDUĞUNU,
PARAYA NE DERE-
CE İHTİYACI OL-
DUĞUNU, BAŞ VUR-
DUĞU HER YERDEN
RED CEVABI ALDI-
ĞINI YANA YAKILA
ANLATIRKEN...

NE İSTİ-
YORSUNUZ?

BU EVRAKI ZATİALİNİZİN
İMZALAMASI LÂZIMMIŞ
BEYFENDİ.

ŞANS OSMANA
GÜLMÜŞTÜR.
EVRAKI ELİNE
ALIR, EVİRİR
ÇEVİRİR VE
NACİ BEYİN DE
DUYABİLEĞİ
BİR ŞEKİLDE...

NEDİR BU?.. EKSİK BU
EVRAK. ODACI NAZİF EFEN-
DİNE GİDİN GÖSTERSİN SİZE.

DEVAMI VAR

dünya karikatürleri

-BU GECE NİSANLIMLA
BİR ARKADAŞI BİZE
GELECEKLER... NE O-
LUR, SEN DE GEL DE
NİSANLIMA ARKADAŞ-
LIK ET!

YAZISIZ

-İSİDOOR...BURAYA GEEL!

-BEREKET VERSİN BU ŞAPKANIN ALTINDA
YÜZÜM GÖRÜNÜYOR...YOKSA BU MA-
YDUYU GİYEMEZDİM!

-BAKAYIM, CEPLERİNİZİN DERİNLİĞİ İYİ Mİ?

B a s ı n ı l â n K u r u m u

Genel Müdürlüğünden

20 Temmuz 1962 gün ve 11159 sayılı Resmî Gazetede yayınlanan 14 numaralı Genel Kurul Kararı'nın dergilerle ilgili maddeleri aşağıdadır :

Madde 47 — 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesiyle yayınlanabilme esasları tarif ve tesbit edilen (Genel ve katma bütçeli dairelerle, il özel idareleri, belediyeler, köyler ve İktisadî Devlet Teşekkülleri ve sermayesinin yarısından fazlası kamu hukuku tüzel kişilerine ait bulunan teşekküllerle, kanunla kurulan sair müesseselerin veya bunların iştiraklerinin vereceği) hususî ilân ve reklâmlar ile Kurumun ilân ve reklâmlarını yayınlıyabilecek fikir ve sanat dergileri ile sair mevkutelerin (Türk dilinden gayri dille yayınlananlar dahil) aşağıdaki maddelerde yazılı özellikleri haiz olmaları, bu ilân ve reklâmları yayınlama talebinde bulunmaları ve Basın İlân Kurumu Yönetmeliği ile bu Karar'da tesbit edilen vecibeleri kabul etmeleri ve yerine getirmeleri şarttır.

Genel Hükümler :

Madde 48 — Bu bölümde kullanılan (dergi) tâbiri günlük olmıyan bütün mevkuteleri ifade eder.

Madde 49 — Ansiklopediler gibi aralıklarla fasiküller halinde yayınlanan matbua, adı ne olursa olsun, dergi sayılmaz.

Madde 50 — Üniversiteler, Fakülteler, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu, Mahallî İdareler, Kızılay, Yeşilay, Ticaret ve Sanayi Odaları, Borsalar, İktisadî Devlet Teşekkülleri, bilûmum resmî sektör ile malî ve ticarî müesseseler tarafından yayınlanan dergiler aşağıdaki maddelerde tarif ve tasnifi yapılan dergiler meyanında mütalâa edilemezler. Bunlar, ancak bağlı bulundukları teşekküllerin kendi ilânlarını hiçbir şarta bağlı olmaksızın yayınlıyabilirler.

Dergilerin Tasnifi :

Madde 51 — Dergiler münderecat ve muhteviyatlarına göre nev'i bakımından dört gruba ayrılmıştır :

1 — FİKİR DERGİLERİ

- A) Siyasî ve içtimai aktualite dergileri,
- B) Herhangi bir meslek zümresine hitap etmediği halde cinsiyet, yaş gibi belirli bir grup gözeterek yayınlanan ve fikir yönü galip olan dergiler.

II — SANAT DERGİLERİ

(Güzel Sanat olarak kabul edilen bütün sanatlar ile ilgili dergiler)

III — İLİM, TEKNİK ve MESLEK DERGİLERİ.

IV — SPOR DERGİLERİ ve MAGAZİN ile SAİR MEVKUTELER.

Sahife sayı ve ölçüsü :

Madde 52 — 47 nci maddede sözü edilen ilân ve reklâmları yayınlıyabilmek için sanat dergilerinin (15 günlüklere kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 0,90 metrekareden, daha fazla süre içinde yayınlanan sanat dergilerinin her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden, diğer dergilerin (haftalıklara kadar olanlar dahil) her sayısındaki sahifelerinin yüzölçümü toplamı 1,35 metrekareden ve daha fazla süre içinde yayınlananların sahifelerinin yüzölçümü toplamının 2,70 metrekareden az olmaması şarttır.

En az yayın hayatı süresi :

Madde 53 — İlk sayısında tesbit ettiği yayın zamanına uygunluğunu muhafaza etmek şartıyla, haftada bir ve daha sık ara ile yayınlananlar 12 sayı, onbeş günde bir

yayınlananlar 9 sayı, aylık ve daha fazla süre içinde yayınlananlar 6 sayı çıktıktan sonra ilân ve reklâm alabilirler.

Yayınlarına bir sayı ara veren veya birkaçını tek sayıda toplamış olarak çıkan mevkutelere yeni yayınlanmış gibi işlem yapılır.

İlân Dağıtım Esasları :

Madde 54 — Yayınlanma usulü 195 sayılı Kanunun 43 üncü maddesinde gösterilen ilân ve reklâmların hangi dergilerde, hangi ölçülerde yayınlanacağını, Kurumun Şubesi bulunan yerlerde aşağıdaki esaslar dahilinde Basın İlân Kurumu Genel Müdürlüğü tayin eder. Ancak, ilân veya reklâmın yayınlanacağı derginin seçilmesinde; şehir, dergi nev'i, fiilî satış, hitap ettiği okuyucu gibi hususlara ait isteklerini, ilân veya reklâmı veren Kuruma bildirebilir veya Kurumu dergi intihabında serbest bırakabilir.

Madde 55— Kurumun şubesi bulunmayan yerlerde ilân ve reklâmların yayınlanmasını aynı esaslara göre Valilikler düzenler.

Madde 56 — 48 inci maddede yazılı ilân ve reklâmlar, dergilerin dizgi, tertip, baskı ve fiilî satışları gözönünde bulundurularak ilân veya reklâmı verenin istekleri de dikkate alınmak şartıyla aşağıdaki esaslar dairesinde dağıtılır :

I — Gruplar (nev'i bakımından) arasında yapılacak dağıtımda ilân veya reklâmı verenin isteği nazarı dikkate alınır.

II — Aynı gruba dahil dergiler arasında yapılacak dağıtımda :

a) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından birbirine yakın olanlar arasında eşitliğe riayet edilir.

b) Fiilî satış (aboneler dahil) bakımından emsaline nazaran bariz şekilde üstün olanlara ilân ve reklâmı verenlerin isteklerine göre daha fazla verilir.

c) Herhangi bir dergiye verilecek ilân veya reklâmın tutarı, ödediği ücretler toplamını geçemez.

Madde 57 — Kurumun ilân ve reklâmları fikir ve sanat dergilerine verilir. Bu maksatla, Kurumun yayınlanmasına aracı olmak ödevinde bulunduğu ilân ve reklâmların, Kurumun idaresine iştirak eden mevkutelere verilmesi sırasında alınacak komisyona, ilân ve reklâm istihkakları ayda (15.000) onbeş bin liraya kadar olanlar için % 0,5, (15.000) onbeş bin lira ile (50.000) elli bin lira arasında olanlar için % 1 ve (50.000) elli bin liradan fazla olanlar için de % 2,5 eklenmek suretiyle tahsil edilecek paralardan bir fon teşkil edilir.

Madde 58 — Bu fondan fikir ve sanat dergilerine verilecek ilân ve reklâmlar, dergilerin emsal değerine göre hesaplanarak dağıtılır.

15 günde ve ayda bir yayınlanan dergilerin emsal değeri 2, haftalık dergilerin 3 tür. Fondan faydalanacak dergi adedi emsal değerleri ile çarpılarak, fonun kaç bölüneceği bulunur.

Madde 59 — Dergiler Basın İlân Kurumuna her ayın sonunda bir önceki aya ait icmal varakası gönderirler. Bu icmal varakasında her sayının fiilî satışı (baskı, bayie verilen, iadeler ve aboneler müfredatlı olarak gösterilmek şartıyla) dizgi, tertip, baskı ve yazı kadrosu (telif ücretleri dahil) için ödenen ücretler ayrı ayrı beyan edilir.

Basın İlân Kurumu icmal varakalarında bildirilen hususları her zaman kontrol ettirebilir. Yanlış beyanda bulunan dergiler hakkında 195 sayılı kanunun 49 uncu maddesinin a bendi uygulanır.

Akbaba

-SANA BU ÇİÇEKLERİ GİYDİREYİM Mİ SEVGİLİM ?
-GİYDİR CANIM...
-ÖYLEYSE SOYUN ŞEKERİM !

TAŞ DEVRİNDE :

-ÇOK BECERİKLİ, ÇOK UYANIK GENÇ...
BİZE HERGÜN YENİ BİRŞEY GETİRİYOR !